

Fielebout, of de dokter tegen dank : blyspel.

<https://hdl.handle.net/1874/367454>

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

1929

Verzameling tooneelstukken

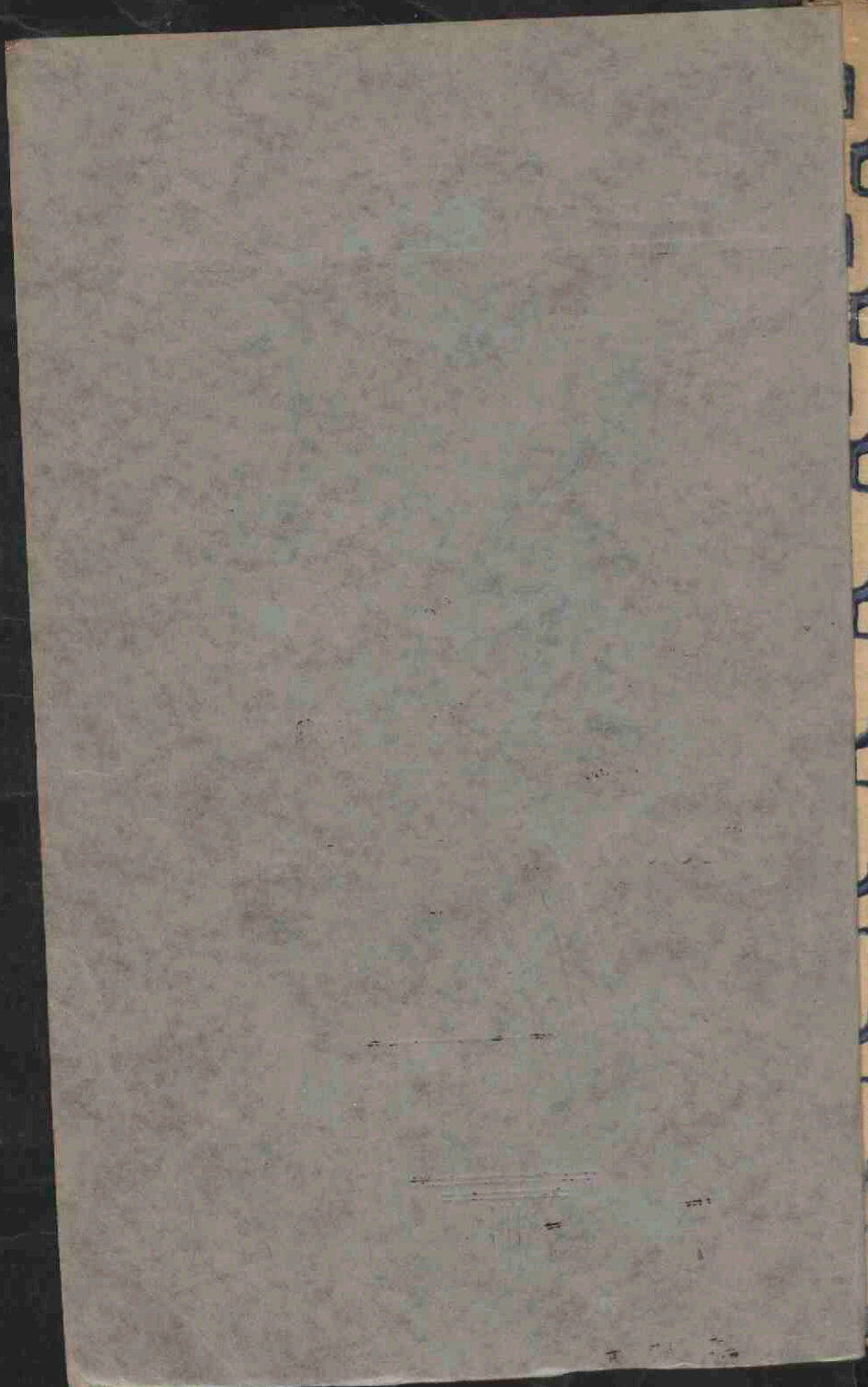
uit de

nalatenschap van

Prof. Dr. J. te WINKEL

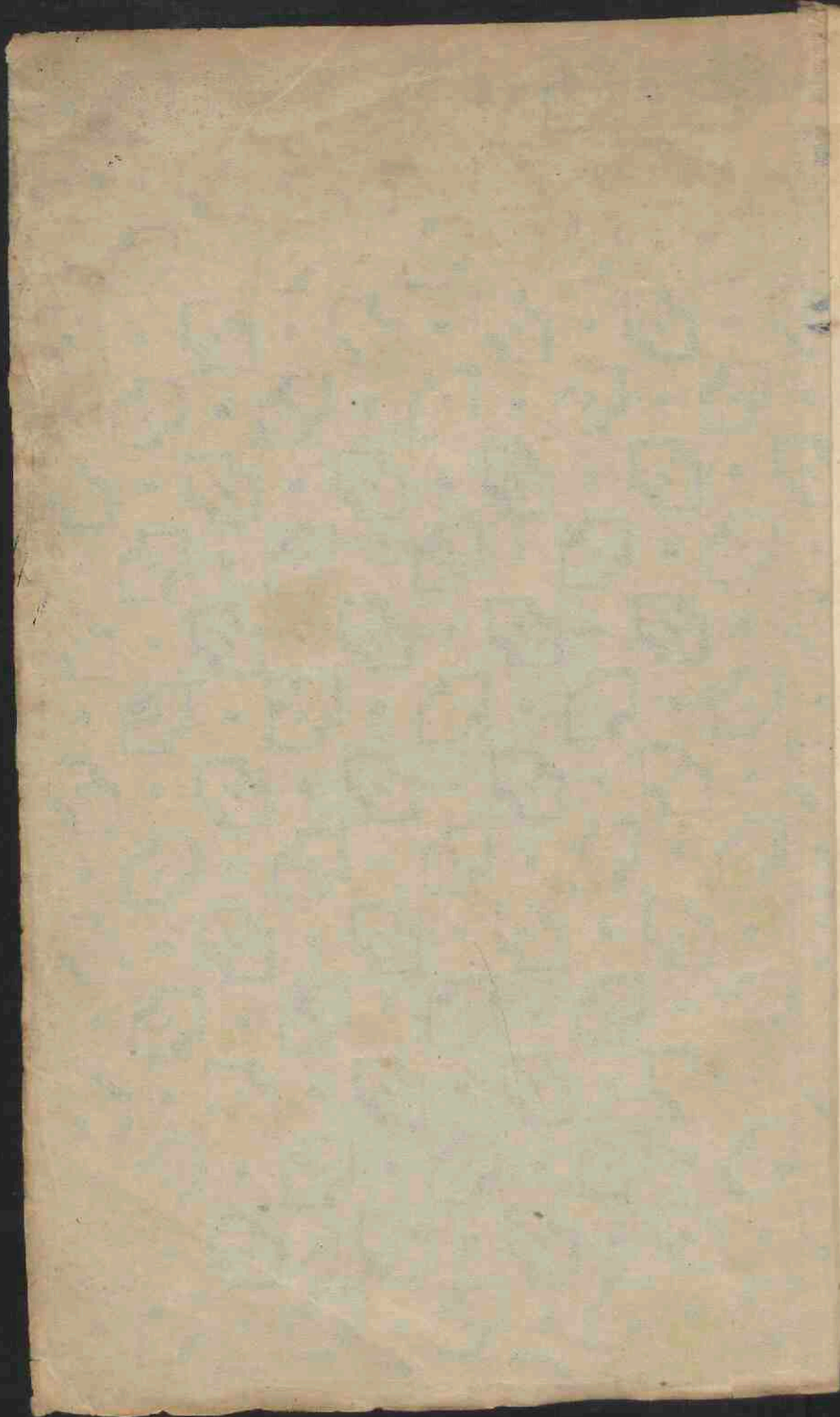
No. 228

Dr J. C. M. M. M.
Gr 246a

FIELEBOUT,
ÓF DE
DÓKTER TEGEN DANK.

B L Y S P É L. (W. h. Ten v. Meere)

De Twéde Druk, overgezien, vermeerderd, én
van veele mislagen gezuiverd.

NIL VOLÉNTIBUS ARDUUM
TE AMSTERDAM,

Gedrukt voor het KUNSTGENOOTSCHAP, én
te bekomen by de Erven van J. LESCAILE, énz.

Met Privilegie. 1711.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

PHILADELPHIA
OF THE
DEPARTMENT OF THE ARMY

THE
DEPARTMENT OF THE ARMY
WASHINGTON, D. C.

COPYE van de PRIVILEGIE.

DE Staaten van Holland en Westvrieland, *Doen te weten*, Alzo ons vertoon is by die van het *Konstgenootschap* NIL VOLENTIBUS ARDUUM, tot Amsterdam, hoe dat zy Supplianten, op 't voorbeeld van Italiaansche, Engelsche, en Fransche Academiën, voor weele Jaaren, met zorg, moeiten, en ongemeene kosten, hun Kunstgenootschap hadden opgetecht tot opbouw en voortsetting van de Nederduitsche Taale en Dichtkunst; ten welken einde de Supplianten, en hun Konstgenootschap, door ons op den 14^{en} van Maart, 1691, was begunstigt by continuatie van hunne voorgaande Privilegie of Oñtroy, om geduurende den tyd van *vyftien Jaaren*, alle hunne Werken, en die derzelver Leden, als toen reeds gemaakt, gedrukt, en ingevolgt van tyd verder te maaken, te drukken, herdrukken, uit te geeven, en te verkoopen, en zulks by uitsluiting van alle anderen, onder wat pretext, dat het ook zoude mogen weezen, alleen te mogen drukken, herdrukken, uitgeeven, en verkoopen in *zodanigen formaat, en Taalen*, als het de Supplianten geraaden zouden vinden, en dat op zulke straffen, of peenen voor de Contrayentours als breeder by 't voorgaande Oñtroy uitgedrukt stont. En dewyl de gemelde Onze Privilegie op den 14^{en} dezer Maand Maart, stont te expireeren, en zy Supplianten gaarne in hunnen arbeid en yver zouden volhardden, en groote onkosten hadden gedaan, dagelyks doen, en vervolgens doen zouden, onder andere niet het uitgeeven van eene Nederduitsche Grammatica, gelyk ook met hunne werken te verciereen met titelprenten, en andere kopere kunstplaatden, en Muzykstukken, naar vereisch der zaaken: En beducht zynde, niet zonder reden, dat eenige baatziekende Menschen, op de eene of de andere wyze, tot ontluistering hunner werken, en groote schade en nadeel der Supplianten, heedaar in zouden zoeken te onderkruipende, met hunne werken in 't geheel of ten deelen, met, of zonder het Muzyk, ende kunsttitels, en andere prenten na te doen maaken, drukken, verkoopen, of verruilen; vinden de Supplianten zich genootzaakt haar wederom te keeren tot ons, verzoekende dat het onze goede geliefte mogte zyn, de Supplianten met onze privilegie als boven gemeld te begunstigen voer den tyd van *Vyftien eerstkomende Jaaren*, om geduurende den zelven tyd alle de voorschreeven werken, in zodanigen formaat en taale, reeds gemaakt, gedrukt, en ingevolgt van tyd verder te maaken; alleen te mogen drukken, herdrukken, uit te geeven, en te verkoopen, en zulks by *uitsluiting van alle anderen*, onder wat pretext dat het ook zoude mogen weezen, en dat op zulke straffen en peene, en Confiscatie van alle zodanige nagedrukte Exemplaairen, tegens de Contrayentours te stellen, als wy zouden achten te behooren, en vereisch te zyn, ten einde de Supplianten in toekomende mogen erlangen volstreker effect van ons voorschreeven Oñtroy, als zy tot nog toe hadden genoten, ter zaake van baatzuchtige lieden, niet tegenstaande onze voorige verleende Oñtroyen, haar niet hadden ontzien vercheiden van 's Kunstgenootschaps werken en derzelver Leden, te

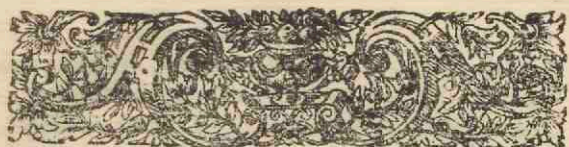
heb-

hebben doen nadrukken, en de Contraveuteurs daar over door de
 Supplianten niet geaalangeert, en in rechten betrokken waaren, om
 in geen zwaarder kosten te vervallen, als de boeten als toen daar op
 gesteld hadden kunnen goed maken. ZO IS 'T, dat wy de zaaken en
 't verzoek voorschreeven overgemerkt hebbende, en genegen wezen-
 de ter beede van de Supplianten uit onze rechte wetenschap, Souve-
 raine magt en Authoriteit dezelve Supplianten geconsenteert, geac-
 cordeert en Geoëtroyeert hebben, Consenteeren, Accordeeren, en
 Oëtroyeeren mits deezen, dat zy gedurende den tyd van *vyftien jaerft*
achter een volgende Jaaren, alle de voorschreeven werken by contin-
 uatie binnen de voorz. onze Landen alleen zullen mogen drukken,
 uirgeeven en verkoopen, verbiedende daarom alle en een iegelyken
alle dezelve werken in 't geheel of ten deelen naa te drukken, ofte elders
 naa gedrukt, binnen dezelve onze Landen te brengen, uit te geeven
 of te verkoopen; op de verbeute van alle de naargedrukte, inge-
 brachte, ofte verkochte Exemplaaeren, en een boete van *duyghonderd*
guldens daar en boven te verbeuren, te appliceeren een derde part voor
 den Officier, die de calangie doen zal, een derde part voor den Ar-
 men der plaatse daar 't casus voorvallen zal, en 't resterende derde
 part voor de Supplianten; In dien verstante, dat wy de Supplianten
 met deeze onze Oëtroye alleen willende gratificeeren tot verhoedinge
 van haare schade, door 't nadrukken van alle de voorschreeven wer-
 ken, daar door in geenige deelen verstaan den inhouden van dien te
 autorizeeren ofte te advouceeren, en veel min 't zelve onder onze
 protectie en bescherminge, eenig meerder Credit, aanzien, ofte re-
 putatie te geeven, nemaar de Supplianten, in cas daar inne iets onbe-
 hoorlyks zoudt influenceeren, alle 't zelve tot haaren lasten zullen ge-
 houden wezen te verantwoorden, tot dien einde wel expresselyk be-
 geevende, dat by aldien zy deezen onze Oëtroyen, voor alle de voor-
 schreeven werken zullen willen stellen, daar van geen geabbrevieerde,
 ofte gecontraheerde mente zullen mogen maaken, nemaar gehou-
 den zullen weezen, 't zelve Oëtroy in 't geheel en zonder enige
 omiffie daar voort te drukken, ofte doen drukken, en dat zy gehou-
 den zullen zyn een Exemplaar van alle de voorschreeven werken, ge-
 bonden ende wel geconditioneert, te brengen in de Bibliothek van
 onze Univerfiteit tot Leiden, ende daar van behoorlyk te doen bly-
 ken; alles op peene van 't effect van dien te verliezen? Ende ten cin-
 de de Supplianten deeze onze Consente en Oëtroye mogen genieten,
 als naar behooren, Lasten wy alle en iegelyken die 't aangaan mag,
 dat zy de Supplianten van den inhoud van deeze laten, en gedoo-
 gen, misdeyk, vriedelyk en volkomeentlyk genieten en gebuiken,
 Cessierende alle belet ter contrarie. Gedaan in den Hage onder onzen
 grooten zeegele hier aan doen hangen, op den 14e Maart, in 't Jaar
 onzes Heeren, en Saligmakers zeventien hondert en zeven.

A. HEINSIUS.

Ter Ordonnantie van de Staaten,

SIMON VAN BEAUMONT.

Aan den E. Ed. HEERE
WILLEM HOOFD,

Secrétaris der Stad

AMSTERDAM,

én

De E. Ed. MEJUFVROUW

MARIA DE WIT;

Tegenwoordig Bruidegom, én Bruid.

YN HEER,

MEJUFVROUW,

Wy kunnen plichts, noch genégenheids halven valaaten méde ons deel te neemen in de vreugd van Uwer

* 4

E.

O P D R A G T.

E. Ed. bloedvrienden , én genégene bekénden over Uwer E. Ed. zo gelukkiglyk getroffen Huurwelyk , waar uit zulke Mannen verwacht worden , als daar Uwe E. Ed. uit gesprooten zyn. En overleggende , hoe wy ons deel in die vreugd bést uiten , én aan de waereld zouden bekénd maaken , dacht ons dat een Bruilófsdicht al te gemeen voor zulk een ongemeen Paar zoude zyn ; behalven dat zélfs de allerfraaiste Gedichten , ééns geleezen , én herleezen zynde , hunne wérking gedaan hebben , én der vergeetenheid opgeósserd worden ; waarom wy , op iets ongewooners , én duurzaamers oogende , ons verflouten in deezen toestand , aan Uwe E. Ed. gezaamentlyk op te draagen dit Blyspél , De Dokter tégen Dank , omdat het buiten twyffel in veeler handen zal geraaken , én naar allen schyn , wel eenigen stand op ons Tooneel houden ; opdat ieder een , die Uwer E. Ed. naam ziet , méde deel aan onze blydschap hebbe ; én met eenen onze geneegenheid én eerbiedenis te Urwaarts mooge kennen.

Veelen zal misschien vreemd schynen , dat deeze opdragt aan Uwe E. Ed. zo laat , én voor een Werkje komt , dat al lang op ons Schouwtooneel vertoond is , aangezien de gewoonte wil , dat men de Spélen doe drukken , én de Opdragt daar van maake , eer die gespeeld werden. Maar alle gewoonten zyn niet goed ; het gebeurt dikmaals , dat iemand , vervoerd door eigene liefde , (daar wy méde niet vry van zyn) zyn Werk door eenen doorluchtigen naam dénkt te verléren , derwélke in tégendeel dien naam door den slechten

uitval

O P D R A G T.

uitval zyns Werks ontéert. Men gaat veel zékerer met één Spél, dat zyn lótt uitgestaan heeft; én hier in volgen wy de déftige Fransche Tooneeldichters, die tót een grond van hunne opdragten aan de grootste Prinsfen, én Princessen stellen het geluk, dat hunne Werken gebad hebben van aan de v'ste wet te gevallen; én derwyl wy ons van het lótt deezes Blyspels gantsch niet te beklagen hebben, durven wy hoopen dat onze vrygheid van het zélve aan Uwe E. Ed. op te offeren, indien niet beaangenaamd, ten minsten verschoond zal worden. Het voornaamste, dat hier op te zeggen mogt vallen, is, dat de stóft ontleend, én daar by laag zynde, de eer van Uwer E. Ed. aannceming niet verdient; maar die de moeite neemt van beide de Fransche Stukjes daar dit uitgehaald is, eens naar te zien, zal ligtelyk aan de kunst van verändering, zo in Schikking, als Plaats, én Tyd, de kleine eer niet weigeren, die in het gemeen met eigene vindingen behaald wordt, én wanneer eene stóft maar wél behandeld is, de laagheid zal die niet geheel onsmakelyk maaken. Séneca, én Teréntius, hebben beide een zeer groot, dóch ieder hunnen byzonderen lóf ingelégd.

Wy hoopen dan, dat ons inzicht van Uwer E. Ed. onze gediensftige eerbiedenis te doen blyken dat gebrék vervullen zal, én dat, indien wy alhier Uwer E. Ed. byzondere deugden, nóch den hoogen luister van Uwer E. Ed. beider geslagten niet ophaulen, de sebroom dien wy hebben van met al ons magteloos poogen niet te kunnen bereiken de déftigheit, én waarde waar mé de

O P D R A G T.

*men het zélve behoorde te verhandelen , ons niet alleen
verontschuldigen zal ; maar dat Uwe E. Ed. gunstig-
lyk zullen opneemen , dat wy Uwe E. Ed. in het aan-
staande Huuwelyk alle bedenkelyk genoeg , dat is ,
lange gezondheid , én geduurigen aanwas van beider
ondertinge geneegenbèden wènschen , én dat ons de
eer gebeure van geächt te worden ,*

M Y N H E E R ,

M E J U F V R O U W ,

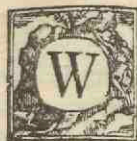
Voor Uwer E. Ed's. Ootmoedige Dienaars, 1

Onder den naam van

N I L V O L É N T I B U S A R D U U M .

Amsterdam, den 18^{de}
van Mei, 1680.

V O O R R E D E.

WY hebben dit Spél getrokken uit
 twé Fransche Blyspélen in Proze
L'Amour Medecin, én *Le Medecin*
Malgré Lui, gemaakt door JEAN
 BAPTISTE POQUELIN MOLIERE,
 zonder ons te binden aan den letterlyken zin,
 óf schikking des Franschen Dichters, die, hoe
 érvaaeren in Tooneelkunde, én déswegen met
 récht alom beroemt, échter in deeze Spélen ver-
 scheidene wanvoeglykhéden heeft gebragt die
 niet goed te maaken zyn. Moogelyk is het tót
 zyne veróntschuldiging dat hy in de Voorrede
 van het eerst genoemde Blyspél, ter loop op-
 geslagen, aan den Leezer zégt:

Dit Blyspél is niet anders dan eene ruuwe
Schéts, (én gelyk hy zélf het in de Fransche
 spraak noemt: un impromptu) tót vermaak van
 den Koning, den 15^{en}. van September, 1665. te
 Versailles vertoond. Het is het meest verhaaste van de
 Stukken die zyn Majesteit my ooit bevoolen heeft te
 maaken; én ik kan met waarheid zeggen dat het zélve
 voorgestéld, opgemaakt, van buiten geleerd, én
 gespeeld is in den tyd van vyf dagen. En vervél-
 gens zégt hy:

Het is niet noodig U te waarschouwen dat'er vee-
le dingen in zyn die meest van de uitbeelding der
géstén afhangen: ieder weet dat de Tooneel-stukken

V O O R R É D E.

énkelyk gemaakt zyn om te speelen; én ik zou niet aanraaden dit Spél te leezen dan aan perſoonen die een genoegzaam doordringend gezicht hebben om alle de Tooneelſpeelingen der gebaarden in het leezen te ontdekken. Enz.

’t Geen hy vérder van dit Blyſpél in zyne korte voorrede aanroert, ſlaan wy over, om iets van het behandelen onzes Blyſpéls te zeggen.

Eenigen tyd voor het opſtellen van *DE DOKTER TEGEN DANK*, is uyt het Eerſte én Dérde Bedryf van *L'Amour Medecin*, door Adriaan Baſſiaantz de Leeuw gemaakt het Kluchtſpél *De Liefde Dókter*, waar in hy uit het Twéde Bedryf énkelyk genomen heeft den Kwakzalver, of Verkooper van Orviétan; latende de vier belachchelyke Dókters daar geheel uit; omdat zyn inzicht alleenlyk was een Kluchtſpél in het licht te geeven van een enig Bedryf; waarom hy ook het Eerſte én Twéde Tooneel van het Dérde Bedryf, als niet tót zyn oogmérk dienende, heeft voorbygegaan.

Dit Twéde Bedryf van hem niet vérder aangeroert, hebben wy zo fraai én dienſtig tót ons Blyſpél gevonden dat wy het daar in hebben gevlyd zonder eenige wanchikkelykheid; én de uitkomtſt heeft doen zien door de voorbereiding die wy daar van in ons Eerſte Bedryf gemaakt hebben, dat het geen klein ſieraad aan het Wérk heeft geeven.

Dus verre betréft het ſtuk *L'Amour Medecin*
 ons

V O O R R E D E.

ons Blyfpél ; waar in wy ons gehouden hebben aan de waarschynlykheid , én het geene ter zaake dienende , onzes oordeels , van alle ongerymtheid én buitenspoorigheid , vry was ; alzo wél als in *Le Medecin Malgré Lui* , in het wélk wy ons dezélve régels hebben voorgeschreeven , régelrecht tegen het bestaan van *Moliere* , die persoonaadjen in deeze twé Tooneelstukken bréngt , die daar in gelapt , als onnutte Byvoegfels , niets ter waereld doen tót de knoop én ontknooping van 't Wérk. Gelyk onder anderen *M. Robert* , die , als Buurman van *Sganarelle* , hem in het Twéde Tooneel van het Eerste Bedryf bykomt , én beletten wil zyn wyf te slaan ; wordende van den man én de vrouw , die beide hier in eens zyn , met stókslagen afgeweezen én wég gejaagd ; zonder dat deezen *Robert* in het geheele Spél (want hy was 'er niet noodig) wéder te voorschyn komt.

Om deezen mislag te verhélpén , voeren wy , in de plaats deezer overtollige persoonaadje , in het Twéde Tooneel van ons Eerste Bedryf , *Leander* , by ons Vólkert , gevóeglyker in ; als zynde de Hoofdpersoonaadje van ons Blyfpél , die benévens zyne Minnaarés , het grootste belang in al het wérk hebbende , met eenen hélpst uitvoeren met *Sganarelles* , óf *Fielebouts* wyf , alles wat zy beide beoogen tót het leggen van den knoop der Geschiedenisse.

Hier-

V O O R R E D E.

Hier om, én omdat hy haar geflagen had, doet zy, de voorvallende gelegenheid waarneemende, haaren man aflossen, én hem hier door noodzaaken tot het speelen van de rol van Dóokter tégen Dank, én aldus Vólkert aan zyn Beminde te hélpen.

Gelyk wy nu in het Twéde Bedryf, als gezégd is, uit *L'Amour Medecin*, een Tooneel van vier belachchelyke Dókters toegestéld, én voor het overige de stóf uit *Le Medecin Malgré Lui*, d'ich naar onze zéden, énz. verschikt, ontleent hebben: zo hebben wy daar ook uitgeweerd véel onnoodige dingen; verwérpene ook het laatste Tooneel in het Twéde Bedryf van 't zélve Spél, het geen 'er, naar ons ontwérp én verdeeling overtollig, zou zyn geweest: want al wat *Leander* daar doet omtrent *Sganarelle*, dien hy onbekénd komt aanspreken van de gemaakte ziekte zyns Vrysters, én zyne hulp verzoekt tot het bevórdere van zyn oogwit, dat zélve is door ons op het einde van het Eerste Bedryf; met meerder waarfchynlykheid uitgewérkt.

Met dit zélve inzicht hebben wy ook veronáchtzaamd het gedrag der twé boeren, vader én zoon, door *Molière* als by het háár daar ingesleept; dewylze 'er geenzints te passe komen; ja zo weinig als de onnoodige praatjes gevoerd van den boer én boerin met *Sganarelle*; en dus alleenlyk ons geméngd met de zaaken die

V O O R R É D E.

die noodig zynde, den Leezer leide tót de ontknooping onzes Blyfpéls. Deeze ontwarring hebben wy voor al in deezen nieuwen én zeer naauwkeurig verbéterden druk behartigd; én de omftandighéden veel natuurlyker voorgestéld dan in de voórige drukken gefchied was, waar in van Wobbe, Fielebouts wyf, dat door Vólkert na de stad was gezonden, nóch van Lubbert, aan wien Rykert zyn Dóchter beloofd had uit te trouwen, gantfch geen gewag meer gemaakt werdt: alzo weinig als van Piernél de Dienftmaagd, die wy in het laafte Bedryf niet zonder groote noodzaaklykheid, twémaal in voeren om den draad van 't Wérk béter te vervólgén, én alle omftandighéden waarfchynlyker op te hélderen, én den Aanfchouwer én Leezer meerder licht te geeven, én in geen twyffelachtig verlangen te laaten om te weten hoe het met de ingewikkelde achterblyvende perfoonaadjen gelégen is.

Dit was het geen wy U, befcheide Leezer, te zeggen hadden; niet twyffelende óf de verbéteringen hier aangewénd, zullen uwe gunft, én goedkeuringe verdienen, én ons aanmoedigen om met andere onzer Wérkjes die vervolgens gedrukt worden, van gelyken te doen; *op dat hier door alle valfche én gebrekkelyke Bydrukken van ALBERT MAGNUS ERVEN, énz. uit de waereld geraaken.*

V E R-

VERTOONERS.

FIELEBOUT, een Tuinier.
 WOBLETJE, Vrouw van Fielebout:
 VÓLKERT, Vryer van Lufyntje.
 PIETERNÉL, Meid . . . }
 MÉLIS, Boer } van Rykert.
 HUIBERT, Knécht . . . }
 RYKERT, Vader van Lufyntje.
 D^r. SMULLER, }
 D^r. NYPEWYN, } Geneesmeesters:
 D^r. TEEMER, }
 D^r. RABELAAR, }
 PLEUNTJE, }
 TRYNTJE, } Boeremeiden }
 LUSYNTJE, Dóchter }
 PIET, } van Rykert.
 KRÉLIS, }
 KLAAS, } Boeren, in de Buurt }
 HEIN, }
 SYMEN, }

Zwygende.

Twé Notaris Klérken.

Het Tooneel verbeeld, in 't Eerfte Bedryf, het Huis én de buurt van Fielebout, in het Twéde, een kamer in het huis, én in het Dérde de Hoffkeé van Rykert, in de Diemermeer, buiten Amfterdam.

De Gefchiedenis van het Blyfpél, begind 's morgens, én eindigt 's avonds in Zomertyd.

FIELEBOUT,

OF DE

DOKTER TEGENS DANK.

B L Y S P É L.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

FIELEBOUT, WOBETJE.

FIELEBOUT.

H Ou smoel, of anders meug je vreezen!
Wie pikken of hier voogd zél weezen?
Voort, geef me géld, én daer meé wél.

WOBETJE.

Ik wéd, dat ik 't wél laeten zél:
Jy zélt nou naer myn' pypen danflen,
En wérken gaen.

FIELEBOUT.

Gantsch duizend Franschen!

Wat is 't een lastig tydverdrijf
Gekwél te weezen met een wyf!
Een wyf is, of ik laet me villen,
Veul slimmer, als drie krokodillen,
Ja slimmer als een droes vyf, zés,
Zo zeit ons Aristotelés.

WOBETJE.

Kyk denze wyshoofd, mit zyn Bouwen
Van Aris Stoffels.

FIELEBOUT.

Wyshoofd? Trouwen!

A

Waar

2 De DOKTER tégens DANK,

Waer heeft men ooit een Hóvenier
Gevonden, die met zulk een' zwier
Van alle ding kan disputeeren
Als ik? Wat droes het lykt wel scheeren!
Ik, die by 't leeven van men vaár
De Rudementa op een háár
Van buiten kon; ik, die vyf jaaren
By een geletterd, én érvaaren
Doktoor gewoond heb, zou ik nou
My laeten kwellen van een' vrouw
Die staag niet praat, als van te wérken,
En nimmermeer van 't hart te stérken?

WOBLETJE.

De koekkoek schén de gék!

FIELEBOUT.

De Droes

Schén 't varken! Maak me 't hoofd niet kroes.

WOBLETJE.

Dat uur vervloek ik van myn leeven,
Toen ik jou 't jawoord héb gegeeven.

FIELEBOUT.

En ik vervloek met meerder récht
Notaris Slik-op, én zyn knécht,
Die my dit huw'lyk deeden teek'nen,
Dat ik veur myn verdérf mag reek'nen.

WOBLETJE.

Kyk dit juweeltje van ien man!
Scharluin, was jy wél waerdig an
Ien' vrouw, as myn perfoon, te trouwen?
Jy meugt me wel in waerden houwen.

FIELEBOUT.

't Is waer, het eerste nachtje, dat
Ik by jou kwam te slaepen, had
Ik réden, om verblyd te weezen:
Het heugt me nóch, schoon lief geprezen.
Maar, ó gantsch kranken! dwing me niet

Daer

Daer van te spreken, wyf: want ziet,
Ik zou....

W O B B E T J E.

Wél waer wod hy van spreken?

Wat wod je zeggen?

F I E L E B O U T.

Bof! maar steeken

Wy daer een spéltje by. Ik weet

Wél, wat ik weet.

W O B B E T J E.

Dat 's niet ien beet.

F I E L E B O U T.

Ik weet wél, zonder my te roemen,

Dat jy jou meugt gelukkig noemen,

Dat ik jou nam.

W O B B E T J E.

Wat noem je dan

Geluk? te trouwen mit ien man

Die staeg komt mit ien volle bast t'huis,

En zéndt ons veur de wind nae 't Gatthuis!

Ien fun, die deur zyn' kleëren driipt,

En al myn mooije goed verzuipt!

F I E L E B O U T.

Dat lieg je: want de hélfst vervreect, én

Verfmook ik ruimpjes, wél te weeten.

W O B B E T J E.

Die my myn béd, daer ik op lég

Te slaepen, onder 't lichaam wég

Durft neemen, én verkoopt.

F I E L E B O U T.

Te vroeger

Kun je op staen.

W O B B E T J E.

In het kort, ien kroeger

Die niet ien stukje huifraad in

Ons huis laet; maar myn kooper, tin,

De DÓKTER tégens DANK.

Servetten, tafellaakens, sloopen,
Ja stoel, én banken gaet verkoopen?

FIELEBOUT.

Dat's, om dat jy met meer gemak
Verhuizen kunt.

WOBLETJE.

Die in toebak,

Wyn, brandewyn, én bier, én kóffy
Zyn géld verkwist; én speelt, als óf hy
Ien kar mit roozenobels had
Gebonden an zyn kaale gat.

FIELEBOUT.

Melankoly is kwaed, én 't speelen
Doet ons de tyd te min verveelen.

WOBLETJE.

Wat zél ik ondertusschen mit
Myn' kinders doen, zég, dronken kit?

FIELEBOUT.

Al wat je wilt. Gaet saamen slaepen.

WOBLETJE.

Ik zit daer mit vier kleine schaepen,
Vier arme wurmen op den hals.

FIELEBOUT.

Wél zét ze néér.

WOBLETJE.

Die ichreijende, als

Verhongerd, myn om eeten kwellen;
Hoe zél ik die te vreedén stellen?

FIELEBOUT.

Geef heur de gard: want ik verstaé,
Dat wyf, nóch kinders nimmer nae
Meer drank, óf eeten zullen taalen,
Als ik verzaad bèn.

WOBLETJE.

Kyk dien kaalen

Verzopen deug'niet! Mien je, dat

Ik lyen zél, dat jy jouw gat
Staeg vol zuipt, daer ik om te leeven
Gien brood in huis héb.

FIELEBOUT.

Liefste, geeven

Wy tóch mekaar gien réden tót
Misnoegen!

WOBETJE.

Liefste? kyk dien zót!

FIELEBOUT.

Het lykt schier, 't is jou al vergeeten:
Want anders pleeg je 't wel te weeten
Dat ik vry kort van kóp bén; maar
Weér lang van armen, én vry zwaar
Van vuisten.

WOBETJE.

'k Lach iens mit jouw dreigen!

FIELEBOUT.

Myn allerliefste schat, myne eigen,
De huid die jeukt jou weér!

WOBETJE.

Jy zélt

Myn niet verschrikken mit gewéld
Te maaken, nóch mit al jouw kyven.

FIELEBOUT.

Ik zél je de ooren komen vryven,
Myn liefste schacpje!

WOBETJE.

Dronken beest!

FIELEBOUT.

Ik zel jou smyten: maak men geest
Niet moeij'lyk.

WOBETJE.

Wynbalg.

FIELEBOUT.

'k Zél jeklouwen.

WOBLETJE.

Eerlooze schélm!

FIELEBOUT.

Ik zél je touwen.

WOBLETJE.

Jy touwen? jy, Jan Tryntjes, guit,
Bedrieger, lichtmis, schélm, schavuit,
Opfapper, deurslag, bloode schyter,
Jy, galgebrok? jy wyvesmyter?

FIELEBOUT, *haar met eenen stók slaande.*

Ho, ho! ik zie wél, waer 't je lét;
Je moet wat hebben. Dat 's an bét.

WOBLETJE.

Hou op! óch hélp! o myn!

FIELEBOUT.

Geen wisser

Remédie in de waereld is 'er

Om jou te vreên te stellen, wyf,
Als zo een stókslag vier óf vyf.

WOBLETJE.

O myn! myn arm, myn hoofd, myn' beenen,
Myn' rug, myn' heup, myn' knien, myn' scheenen!

TWÉDE TOONEEL.

VÓLKERT, WOBLETJE, FIELEBOUT.

HOU Fielebout, foci, schaam je wat:
Uw' vrouw te smyten, wat lykt dat?

WOBLETJE,

Sinjeur, dit beurt miest alle dagen.
In plaats van eeten, kryg ik slagen;
En was het daer nóch méé genoeg,
Dat hy zyn keelgat in de kroeg
Lardeeren gact, én myn komt smyten,
Ik zou het hum niet iens verwyten;

Maar

B L Y S P E L.

7

Maar, óch Sinjeur! ik word schier dol,
Om dat...

FIELEBOUT.

Jy liegt, ik ben niet vol;
'k Héb maar drie borlesoesjes binnen.

WOBLETJE.

Kyk, dus verzuipt hy al zen zinnen;
Maar 't allerslimst van allen wél,
En dat hy nóch beklaagen zél,
Is, dat hy al zyn wérk laet steeken.

FIELEBOUT.

Durf jy me nóch van wérken spreeken?
Je weet wél, dat ik nimmer plag
Te wérken op een' heil'ge dag.

WOBLETJE.

Jy reutelt staag van heil'ge dagen,
En geeft me vast de huidvol slagen.

VÓLKERT.

Is 't heil'ge dag?

FIELEBOUT.

Wel ja 't, myn Heer,
't Is katertémper, én die Meer
Die zou me nóch mit al heur kyven
Wel zoeken aan het wérk te dryven;
Maar 't zél 'er missén, ja 't gantsch bloed!
Of zy zo ruim is van gemoed,
'k Wil 't myne daerom niet bezwaeren.

WOBLETJE.

Wy weeten 't wél, jy vierdaagt gaeren.
Maar vind j'er jou niet in bezwaerd,
Dat je op ien' fécst' dag kyft, én baert,
Jou vol zuipt, én myn slact?

FIELEBOUT.

Och laafic!

Wél, neen ik: dat 's tót rekréafic
Van myn impertinente geeft.

A 4

WOB-

8 De DOKTER tégens DANK.

WOBLETJE.

Zo speelt hy alle daag den beest.

FIELEBOUT.

Hou finoel, of 'k zél 't je nóch iens leeren.

WOBLETJE.

Begin maar, 'k zél me wel verweeren.

VOLKERT.

Hoor Fielebout, dit gaat niet aan;
Te kyven, én zyn vrouw te slaan
Zyn dingen, die geen man betaamen:
Gy hoort u in uw bloed te schaamen.
Ik heb u eerst dit huis gehoord,
En zult ge alreeds dus in de buurt
De pypen stellen, én uw wérken
Verzuimen, daar ik kan bemérken,
Dat gy al taam'lyk krygt te doen;
't Lykt nérgens naar, 't is geen fatsoen.
En zo gy dus tracht voort te vaaren,
Zal ik myn goetdoen aan u spaaren.

FIELEBOUT.

Ja, Heers chop, maar...

VOLKERT.

'k Weet van geen maar:
Want gy hebt schuld, dat blykt te klaar;
Dies zég ik, én ik zég 't met meenen;
Gy zult u met uw' vrouw veréenen,
En leeven, als een eerlyk man,
Of andersints...

FIELEBOUT.

Maar, Heers chop, kan
Men altyd, als ien hondsklink leeven?
Zy heeft eerst tégens my gekeeven.

WOBLETJE

Hy dreigde my het ierst te slaen,
En, kyk, dat wil ik niet verstaen.

VÓLKERT.

Hy zal hem beet'ren.

WOBLETJE.

Ja hy trouwen!

Hy zél ook, kon hy 't fléchts onthouwen.

VÓLKERT.

Wel Fielebout, wat zég je 'er van?

FIELEBOUT.

'k Beloof haar, als een eerlyk man,
 Nooit met myn' vuiften meer te mérken;
 Maar dan moeft ik van daag niet wérken.

VÓLKERT.

De heele week niet, zo je wilt.

FIELEBOUT.

Nóch nimmermeer wéér zyn bedild.

VÓLKERT.

Neen, neen, ook hoef je niet te bórgen:

Ik zal uw vrouw, én huis verzórgen

Van kóft én drank, én alles wat

U noodig zyn zal uit de ftad;

Maar dan moeft gy voor al niet kyven;

'k Moet hier in 't heim'lyk wat verblyven,

'k Wierd anders door uw reddement

Van de een' óf de ander ligt bekénd.

Dies moet gy my vooral niet mélden;

Ik zal 't u rykelyk vergélden.

FIELEBOUT.

Ik bén te vréén. Zie daer, myn Heer,

'k Wil dit én dat zyn, zo ik wéér

Myn wyf flae. Ben je nou te vreedén?

WOBLETJE.

't Is 't ierft niet, dat je dit mit eeden

Beloofd hébt, 't is fléchts veinzery.

FIELEBOUT.

Ik mien 't; zoen óf, jou malle pry.

10 De DÓKTER tégens DANK.

VÓLKERT.

Nou Wobbetje, laat je gezeggen.

WOBLETJE.

Zoen óf dan, wyl men 't by moet leggen.

FIELEBOUT.

Wat zo ziet, allerlieffte myn!

Daer zou ien mutsje brandewyn

Op smaaken! wou men Heer iens klinken.

VÓLKERT.

Daar, wachtje sléchts voordronken drinken.

DÉRDE TOONEEL.

WOBLETJE, VÓLKERT.

WOBLETJE.

JA, gae vry heen. Ik zél het zo
Nóch niet vergeeten, neen bylo;
'k Beloof'tjou, veugel!

VÓLKERT.

Wilt ge u wrecken,

Zo doe het zonder veel te spreken,

Of dreigen, als ik hier niet meer

In huis bén: want het wérk is téér,

Dat ik in 't zin heb.

WOBLETJE.

Mag men 't weeten?

VÓLKERT.

Hoor toe: u is nóch niet vergeeten

Dat ik Lufyntje, 't eenig kind

Van Rykert, langen tyd bemind

En opgepast heb, én haar' zinnen

Bewoogen om my wéér te minnen?

WOBLETJE.

Wél zou ik niet, 't is nou ien jaar

Toen schorten 't niet, as an' heur vaar.

VÓL-

VÓLKERT.

Zo doet het nóch.

WOBNETJE.

Dat ik as jy was,
 'k Zou weeten willen, óf ik vry was,
 Of vast, én 't wérk zo lang, én loom
 Niet laeten sleuren: 'k zou myn oom
 De meid ten houwelyk doen vraagen.

VÓLKERT.

Die is voorlang al afgeslaagen;
 En daarenboven heeft hy my
 Verboèn aan deeze vryery
 Niet meer te dénken, nóch te tillen,
 Nóch haar te spreken.

WOBNETJE.

Watte grillen!

Wél waerom dat tóch!

VÓLKERT.

Rykert wou,

Dat zich myn oom verplichten zou,
 En boven dat verzeek'ring geeven,
 Dat ik allecnig naa zyn leeven
 Zyn erfgenaam zou weezen, dat
 Myn oom zeer vreemd heeft opgevat:
 Wy hebben évenwél geduurig
 In 't heimelyk malkander vuurig
 Bemind, tót Rykert in het énd'
 De zaak ontdékt heeft, nu omtrént
 Twé maanden, óf wat meer geleeden:
 Nu wil hy haar met kracht belteeden
 Aan eenen Lubbert, ryk van goed;
 Maar gierig, én een' ouden bloed.
 Waarom hy op zyn plaats hier buiten,
 Zyn' dóchter fluks heeft op doen sluiten,
 En meid, én knécht, én boer, én al
 Verboden, dat my niemand zal

Te

12 De DÓKTER tégens DANK.

Te woord staan, nóch van mynent wégen
Een' brief ontfangen. Hoe verleegen
Wy beide zyn, kunt gy hier uit
Wel giffen: want zo zy de bruid
Met Lubbert wordt, bèn ik verlooren,
En zy was liever nooit gebooren.
Daarom heb ik een' vond bedacht,
En hier deez' pruiik, én rók gebragt.

WOBLETJE.

Wat zél die pruiik, én rók? laet kyken.

VÓLKERT.

Dus zal ik die Dóktoor gelyken,
Die nu te Mei, hier uit dit huis
Getrokken is. Ik moet kwanfuis
Den Dókter maaken.

WOBLETJE.

't Is te byster!

Wacrom Sinjeur?

VÓLKERT.

Om dat myn' vryfter

Zich zélve veinzen zal vol pyn,
En hévig krank, ja stom te zyn.
En 't is zo door de meid besteeken,
Dat ik haar, als Dóktoor zal spreeken,
Om ons te hélpen uit de ly.

WOBLETJE.

Zo is de meid dan op jouw zy?

VÓLKERT.

Voorzéker.

WOBLETJE.

Ginder deur de boomen,
Lykt wél ien dienstmeid an te komen

VÓLKERT.

Och ja, zy is het zélf; myn bloed
Verándert. Ik kryg nieuwe moed.

VIERDE TOONEEL.

VÓLKERT, PIETERNÉL, WOBLETJE.

VÓLKERT.

Och Pieterné! wat nieuws? Hoegaat 'et
Tót uwent tóch?

PIETERNÉL.

Tót onzent staat 'et
Heel vreemd geschaapen! Lubbert zou
Lusyntje giff'ren tót zyn' vrouw
Bedongen hebben. 't Huuw'lyk sluiten
Was van Sinjeur bestémd hier buiten;
Ten waar zy zich op onze raad
Geveinsd had in een' droeve staat
Van heevig krank, én stom te weezen;
Waarom haar vader straks om deezen
En geenén Dókter zondt na stad;
Zélf Lubbert, Lubberts vriend, én wat
Zyn voeten sléchts kon reppen, Mélis
En Symen, Huibert, Klaas, én Knélis.
Sinjeur, Lusyntje, én ik alleen
Bewaarden 't huis. Ik dócht met één,
Deez' schoone kans dient waargenomen,
En sprak, op dat gy daar mogt komen,
Van die Dóktoor, die hier wéi eer
Gewoond had, én ik prees hem zeer.
Ik wierd straks hier na toe gezonden,
En 'k wou, dat ik u had gevonden.

VÓLKERT.

Och Pieterné! ik was belét;
En heden was eerst dag gezét,
Gelyk je weet, om op te passén.

PIETERNÉL.

't Is zo, myn Heer, maar door 't verrassen

Van

14 De DOKTER tégens DANK.

Van 't huuw'lyk sluiten, was 'er tyd
Nóch uitstél.

VÓLKERT.

Wél, ik ben verblyd
Dat ik haar échter nu zal spreekén.

PIETERNÉL.

Dénk daar uw hoofd niet meé te breeken.
De knécht, én boer van onz' Sinjeur
Zult gy hier daat'lyk aan de deur
Wel hebben; maar 'k zou u niet raaden
Mét hén te gaan, het kon u schaaden;
Want ziet, myn Heer, daar zyn uit stad
Zo veel Dóktoors ontbooden, dat
Gy ligtelyk bekénd zoudt weezen;
Dóch wanhoop niet, daar zal naa deezen
Nóch wel een' goé gelégenheid
Voorvallen. Om u dit bescheid
Te bréngen, én dat gy zoudt hoopen,
Bén ik ten eersten uitgelopen.
Vólg blind'ling Jufvrouws raad; vaar wel,
En hou goé moed.

VÓLKERT.

Maar Pieter nél,
Kost gy een oogénblik hier blyven;
Ik zou Lufyntje een briefje íchryven.

PIETERNÉL.

Ik héb geen tyd. De boer, én knécht
Die moeten hier straks zyn: 't kon slecht
Uitvallen, én heel kwaalyk slaagen,
Indien ze my hier by u zagen.

WOBETJE.

Zo zou het, kind; gae heen slechts, loop;
Jouw Jufvrouw zél door my, zo 'k hoop,
Van Vólkert wel ien briefje krygen.

VÓLKERT.

Ei wil me dat tóch niet verzwyygen.

Op wat manier?

W O B B E T J E.

Ik zél 't je wél

Beduijen, straks; maar Pieter né!
Hoor hier iens, 'k héb wat veur genoomen.
Kyk, daerom zo je ien man ziet komen
Tót jouwent mit ien zwarte py,
Of ouwerwétfche rok, zég jy
Dat hy die Dókker hier te land is,
Dat hy ien man van groot verstand is,
En dat je 'em ként.

P I E T E R N É L.

Waarom?

W O B B E T J E.

Om réén;

Doe zo ik zég, én loop maar heen.

V Y F D E T O O N E E L.

W O B B E T J E, V Ó L K E R T.

H O O R wat ik veur heb uit te wérken.

V Ó L K E R T.

Wat tóch? Maar, naar ik kan bemérken,
Zo komt de knécht van Rykert met
De boer daar ginder aan.

W O B B E T J E.

Dat 's nét

Van pas. Loop in, gae jou versteeken
Daer om het hoekje, én hoor ons sprecken.

Z É S D E T O O N E E L.

H U I B E R T, W O B B E T J E, M É L I S.

G O E dagen Zusje, met verlóf,

Neem

16 De DÓKTER tégens DANK.

Neem my myn' vraag niet kwaalyk óf.
Woont hier een Dókter?

WOBLETJE.

Wodje'emspreeken?

Of had je graag jouw pis bekeeken?

Je ziet hiel blick!

MÉLIS.

De Dóchter van

Ons heerschip ryd 'er louter an;

Dés zongd hy ons om hum te haalen:

Hy zél hum rykelyk betaalen.

WOBLETJE.

Ja wél de Dókter is juist uit.

MÉLIS.

O féldremént, dat is verbruid!

WOBLETJE.

Hy zou jou lui aárs hiel wel slaagen.

Gien gaauwer zag je van je dagen.

Daer is gien kwelling in de ménsch,

Of hy geneest ze straks naer wénfch.

HUIBERT.

Ai zég ons, waar we 'em zullen vinden,

Wy hebben haast.

WOBLETJE.

Hiel gaeren, vrinden.

Hy drinkt ien zoopje brandewyn

In guntfê kroeg.

MÉLIS.

Dat het gien schyn;

Hy is 'er ligt uit vyzenteeren.

WOBLETJE.

O neen, 't is om zen keel te smeeren.

Hy mag de brandewyn, as brood;

Ook zou hy wel ien idioot,

Ien botmuil nae zen plunje lyken,

Men zou hum kwaelyk iens bekyken.

Hy

Hy gaet hiel flécht, én boersch geklied:
 De mieſte ménſchen dénken 't niet,
 Zo houdt men heer zen kunſt verborgen;
 Het is te wongder! Ik zou zórgen
 Dat hy miſſchien niet zou verſtaen
 Van daag mit jou daer heen te gaen.

HUIBERT.

't Is vreemd, dat die geleerde lieden
 Het brein meeft alryd raakt aan 't zieden;
 En dat hum' wysheid deurgaans met
 Een weinig zótheid is beſmêct.

WOBLETJE.

Zyn kuuren zyn niet óf te meeten!
 Hy veinf fomwylen niets te weeten,
 En gaet daer by zo zéldſaem an
 Dat niet ien kranke byſtand van
 Hum krygen kan, óf 't is deur ſlagen.
 En, kyk, nou is hy van die vlaagen
 Bezeeten; daerom moet je 'em ſlaen,
 Begeerje, dat hy meê zel gaen.
 Nóchtans doet hy hiel vreedde kuuren.

HUIBERT.

Maar hélpt hy hier wel van jouw buuren?

WOBLETJE.

O! 't is ien gauw bevaaren man!
 Elk ien die ſpreekt 'er wongd'ren van:
 Men ken hum niet genoeg volroemen.

MELIS.

Hoe hiet hy róch?

WOBLETJE.

Hy laet hum noemen

Heer Ficlebout.

HUIBERT.

Ik lach me ſlap!

Heer Ficlebout! Wat malle klap?

't Lykt nérgens naar.

B

Wob-

WOBLETJE.

Neen, zonder fcheeren,
Hy fteekt maar in gemiene kleéren,
Lyk all' de huislui hier op 't land.

HUIBERT, *lachebende.*

Gelyk een boer?

WOBLETJE.

Maar mit verftand

MÉLIS.

Maar is hy nérgens an te kennen,
Of we 'em ontmoetten? Kyk wy bennen
Verleegen om de vént, gantfch bloed!

WOBLETJE.

Hy draagt ien hooge fpitfe hoed,
En heit twie breede knévêls.

MÉLIS.

'k Vat 'et;

Maar veul lui zouwen zeggen dat 'et
Onmeug'lyk was. Is 't ook al wis,
Dat deuze fnaak zo kunftig is?

WOBLETJE.

Of 't wis is? 't Is ien Sankt op aerde!
O Vaâr, men houdt hum zo in waerde:
Want onlangs heit hy nóch ien wyf
Gehâlpén, dat al koud, én Ityf
Drie dagen had op firo gelégen;
Straks wierdt ze frifch, én weér ter dégen.
Hy goot ze maar ien dróp vyf, zés
Van zékere olie uit ien flés,
Op 't flaep van 't hoofd, én ftreek heur' navel
En kólk van 't hart mit finout, én zwavel,
En ftrak ftondt ze op, én liep daer heen.

MÉLIS.

Is 't meugelyk?

WOBLETJE.

Niet lang verleên,

Viel

Viel zék're jongen, hals én beenen,
 En kóp, én lénden op de steenen
 An stukken te Uittert van den Dom.
 't Vólk, dat 'et zag, zei straks: kom, kom
 Nae Ficlebout mit deuze jongen.
 Zy brógten hum 'er by, én dwongen
 De vént mit slaen: want ziet, hy was
 Op die tyd kwintig; maar zo ras
 Had hy de jongen niet bestreeken,
 Of straks begon het kind te spreeken,
 En liep weér speulen over fraet.

MÉLIS.

Wel, wat je zégt!

WOBLETJE.

Hy weet ook raed

Veur blinden, dooven, én veur stommen,
 Dat zy weér by heur zinnen kommen,
 En zien, én spreeken.

HUIBERT.

Dit 's de man

Die onze Jufvrouw hélpén kan!

MÉLIS.

Ja by den ellemént, hy is het
 Indien hy maar zyn kunst zo wis het,
 En zo het waer is, dat je zégt!

WOBLETJE.

Ja tóch!

HUIBERT.

Ik dank je voor 't berécht.

WOBLETJE.

Myn raed veur al dient niet vergeeten;
 Onthoudt ze wél.

MÉLIS.

Hiel wél te weeten:

Het schort sléchts an ien eindje hout.

20 De DOKTER tégens DANK.

WOBLETJE, *in, én uit.*

Wacht, wacht.

MÉLIS.

Wy zellen 't Fielebout

Wel leeren, by den elleménten,
Is 't hum mit slagen in te prénten.

WOBLETJE.

Daer is veur élk ien knuppel.

MÉLIS.

Puik!

Wanneer ik die iens récht gebruik
Zel ik die Dóker-oom wel dwingen
Dat hy

WOBLETJE.

De Droes! ik hoor hum zingen!

Daer komt hy, hy moest myn niet zien!

MÉLIS.

Gac jy maar heen, laet ons betien.

ZÉVENDE TOONEEL.

FIELEBOUT, *met een flésje brandewyn;* HUIBERT,
MÉLIS, *élk aan eene zyde.*

FIELEBOUT, *zingende.*

F *Ransche brandewyn is een lekker zoopje.
Kooren brandewyn die smaakt als varkens dras.
Hollander geef dan réden waarom koopje
't Lekker goed niet meer dat de Franschman gaf?
't Een is ongezond, 't ander heelt gebreeken;
Om je van de Rótzak wél te wrceken
Hebje 't met dien wond,
Op zo sléchten grond,
Verkeeken.*

HUIBERT.

Myn Heer, indien wy 't moogen weeten,
Zyt gy Heer Fielebout geheeten?

FIE-

FIELEBOUT.

Hae! watter?

HUIBERT.

Ons vraagen is alleen,

Of dat uw' naam is?

FIELEBOUT.

Ja, óf neen,

Naar dat jy lui wat mogt begeeren.

HUIBERT.

Wy komen hem ootmoedig eeren.

FIELEBOUT.

In dat geval bén ik de man

Heer Fielebout.

MÉLIS.

Nou spreek hum an.

HUIBERT.

Myn Heer, gy zyt ons aangepreezen

Van iemand, die ons heeft gewezen

Na u, op dat ge ons by zoudt staan

In zaaken daar ons noodig aan

Gelégen is.

FIELEBOUT.

Wél, zo die zaaken

Myn handwérk, 't hovenieren raaken,

Wil ik jou dienen waer ik mag;

Exempto vrienden, deuzen dag.

HUIBERT.

Ai, zytgedékt, Heer.

MÉLIS.

Séldreweeken!

Smak op, Dóktoor.

FIELEBOUT.

Neen, neen.

HUIBERT.

Het stecken

Der zon, in deeze zonneshyn,

Myn

Myn Heer, kon u ligt fchaad'lyk zyn.

FIELEBOUT.

Wat fteekt dit vólk vol farmenyen!

HUIBERT.

Myn Heer, 't is om dat we ons verblyen

Van u te zien; én dat we om raad

Hier by u komen, dat beftaat

In réden: want de gaauwe lieden

Die ziet men over al ontbieden;

En ons is wonder veel gezégd

Van uw geleerdheid.

FIELEBOUT.

Jy hebt récht.

Ik tart de gaauwfte man in 't wérken

Van énten, zuigen, bloemenpérken

Te leggen, pallein fcheeren

MÉLIS.

Maar

Men Heer

FIELEBOUT.

't Is, als ik zég, ik fpaar

Geen arbeid: want op veel manieren

Maak ik Figuren, Syffers, Dieren

MÉLIS.

Daer kommen wy niet om; wel hoe!

FIELEBOUT.

Ik neem'er ook myn tyd weér toe;

Dóch niemand zel die zo goed maaken.

MÉLIS.

Maar kyk, wy weteen van de zaaken

FIELEBOUT.

Wél, zo je van de zaaken weet,

Zo weet je ook wel, hoe nét ik meet

Ovaalen, Ronden

MÉLIS.

Watte grillen!

Je sópt ons wat, mit ons te willen
Wys maaken

FIELEBOUT.

'k Zég 't je zonder spót,
Ik héb 'er nimmer ien verbród.
Ik tart de tuinlui uit Itaalje,
En Vrankryk. O! dat 's maar kanaalje
By my!

HUIBERT.

Ai, spót tóch met ons niet,
Wy hebben haast.

FIELEBOUT.

Myn Vrienden, ziet,
Jy zoudt ook kunnen laeten wérken
By and're lui: maar tusschen pérken
En pérken is groot onderscheid.

HUIBERT.

Myn Heer, waar toe deez' malligheid?

FIELEBOUT.

Al wou je 't honderd tuinlui vraagen,
'k Wil met je wedden, zo zy 't zagen. . . .

MELIS.

O, foei!

FIELEBOUT.

Zy zohwen zeggen, dat
Geen hovenier om deuze Itad,
Ja in heel Neéerland is te vinden,
Die zo, als ik maar hoor ééns vriden,
Ik roem niet veel, 'k ben niet gewént
Myn wérk te pryzen.

MELIS.

Séldremént

Men Heer, waer binnen jouw gedachten,
Dat jy jou zélfis zo klein gaet achten,
En van die beuzeelingen spreekt,
Daer zulk ien kaerel in jou steekt?

24 De DOKTER tégens DANK

Ien man der mannen!

HUIBERT.

Die vermaarde

Welwyze, hooggeleerde, eerwaarde

Heer Dókter Fieieboutius!

Foei, foei, 't is schande, dat je dus

Jouw weetenschappen gaat verbérgen,

Wanneer 'er jou de lui om vérgen.

Neen, Heer Dóktoor

FIELEBOUT.

„ De vént is gék!

MÉLIS.

O ja, het is ien groot gebrék,

Heer Dókter

FIELEBOUT.

„ Deuze mist zyn' zinnen!

HUIBERT.

Ai houd u tóch niet langer binnen,

En hélp ons voort.

FIELEBOUT.

Wel dit is vreemd!

Veur wie óf my dit vólk hier neemt?

MÉLIS.

Veur wie? Of wy onnoozel waaren!

Veur 't geen je bént. Veur ien érvaaren

Dóktoor.

FIELEBOUT.

Dóktoor jou zélf, jou beest.

Ik ben 't myn leeven niet geweest.

MÉLIS.

Kedaer, daer héb je van zen kwinten!

HUIBERT.

Myn Heer, ai maak ons tóch geen finten,

En dwing ons niet te doen 't geen ons

En jou zou rouwen.

FIELEBOUT.

Heb je een gons?

Waer

Waer toe zou ik jou lui tóch dwingen?

MÉLIS.

Tut zeer verdrietelyke dingen,
Zo jy jouw Dókterschop ontként.

FIELEBOUT

Doe alles, wat je doen wilt, vént:
'k Ben gien Dóktoer, nóch 'k wil 't niet weezen.

HUIBERT.

Ai lieve, laat u tóch beleezen,
Bekén het willig.

FIELEBOUT.

'k Raas van spyt!

HUIBERT.

Waarom te ontkennen 't geen gy zyt?

MÉLIS.

Waer toe all' deuze viezevaazen?

FIELEBOUT.

Ik loof je lui begint te raazen!
Een woord zo goed als tien; ik bèn
Geen Dókter.

MÉLIS.

Wel, de pikken schén

De vént! Wy raèn je, als vrienden, jókt 'er
Niet langer om, bin jy gien Dókter?

HUIBERT.

Zyt gy geen Dókter?

FIELEBOUT.

Neen, neen, neen.

Nóch ééns neen; bèn je nou te vreên?

MÉLIS.

Ik kan me langer niet betoomen.

HUIBERT.

Sa, sa, men moet 'er dan toe komen.

FIELEBOUT.

Hélp, hélp! hou op! O myn, men gat!
Men arm, myn lénden! 'k bèn al wat

B 5

Jou

26 De DOKTER tégens DANK.
Jou lui belieft.

MÉLIS.

Je moet dit klouwen
Ons deuze reis ten bésten houwen:
Jy dwingt 'er ons toe, lyk je weet.

HUIBERT.

Myn Heer, 't is ons van harten leed
Dat je ons de moeite hebt gegeven
Van u te slaan.

FIELEBOUT.

Wie heeft zyn leeven!
Wat plaag is dat? heb jy lui lust
Te lachchen, zo laet my in rust.
Een ménfch met knuppels te overstemmen
Dat hy Dóktoor is, kan niet klemmen:
Of ben je mit de kóp gekwéld,
Zo blyf het; maar doe geen gewéld.

HUIBERT.

Hoe! geef je 't nóch niet op? ontkénje
Op nieuw Dóktoor te weezen?

MÉLIS.

Ben je

Gien Dókter?

FIELEBOUT.

Neen. De Drommel voer
Me wég, men vrinden, 'k ben een boer.

HUIBERT.

En geen Dóktoor?

FIELEBOUT.

Och, neen ik, zéker.

MÉLIS.

Kom, weér an.

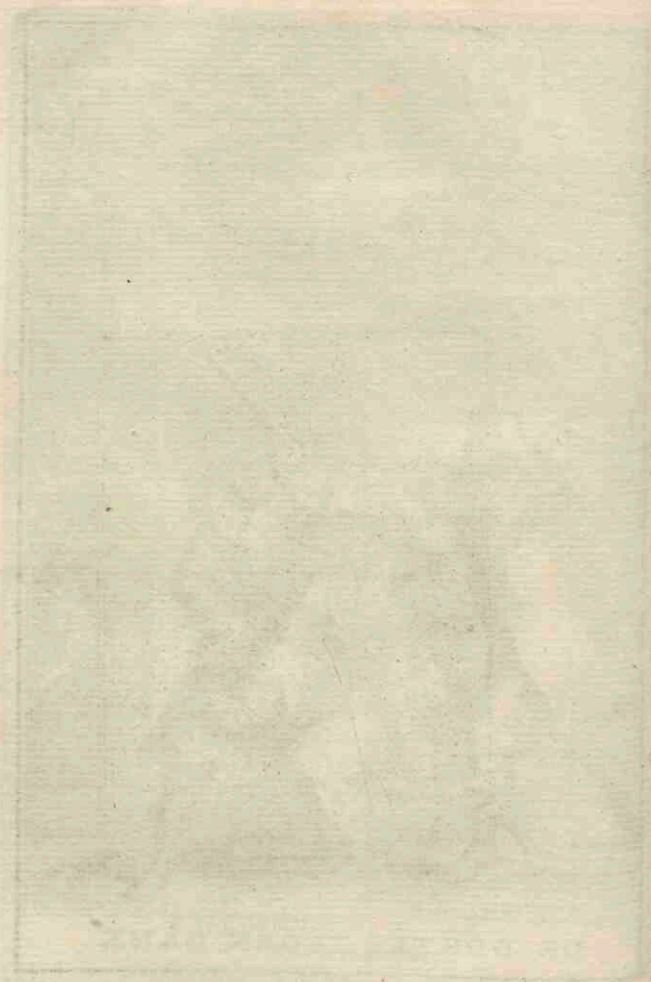
FIELEBOUT.

Och! ik bén Aptéker,
Dóktoor, Kwakzalver, Chirurgy, n,
En alles wat een ménfch kan zyn:

Veul

DE DÓKTER TÉGEN DANK.

Veul liever, als die knuppelslagen
Te lyen.

HUIBERT.

Ik neem groot behaagen
Dat gy weêr tót u zélven zyt
Gekomen.

MÉLIS.

Ik bin ook verblyd.

HUIBERT.

Indien u deeze slagen smarten
Myn Heer, ik bid van gantscher harten,
Verschoon my.

FIELEBOUT.

Zéker schoon bescheid!

MÉLIS.

Men Heer, hou myn vrypóstigheid
Ten bésten.

FIELEBOUT.

Zouwen zy 't al liegen?

Zou ik my zélven wel bedriegen?
Dóktoor zyn, zonder dat ik 't wist?
Ai vrienden, ben je niet vergift?
Ben ik Dóktoor?

MÉLIS.

Ja, by men zoolen!

FIELEBOUT.

In 't openbaar, óf in 't verhoolen?

HUIBERT.

In 't openbaar.

FIELEBOUT.

Maar in der daad?

MÉLIS.

Wis bin je ien Dókter. Wat ien praat!

FIELEBOUT.

Zie daer, de Drommel moet me haalen
Zo ik het wist!

HUI-

28 De DÓKTER tégens DANK.

HUIBERT.

Daar zyn geen kwaalen
Ter waereld, die gy niet geneeft.

FIELEBOUT.

Maar ben ik lang Dóktoor geweest?

HUIBERT.

Wis, én de béste die in 't land is.

FIELEBOUT.

Tóch, tóch!

HUIBERT.

Ja tóch, én wiens verstand is
Zo groot als dat van Hippokraat,
Of van Galénus.

FIELEBOUT.

Wat je praat!

HUIBERT.

Die alle ziekten kunt geneezen.

FIELEBOUT.

Wel ja, 't kost ook wel meug'lyk weezen!

MÉLIS.

Nou onlangs heb je ien vrouwménfch, zo
'k Gehoord heb, dat al lang op stro
Veur dood lag, maar wat in egeeven,
En straks begon ze weér te leeven.

FIELEBOUT.

Ja, ja!

MÉLIS.

Nou korts genas je ien man,
Die te Uittert schielyk boven van
Den Dom op straet neér viel an flarden.

FIELEBOUT.

Heu, heu!

MÉLIS.

Daerom kén ik niet harden
Dat jy zo weig'rig bent, je zélt
By de elleménten zo veul géld

Ver-

Verdienen, as je zélf zelt willen,
 Wanneer je die verbrangste grillen
 Wilt laeten, én nae 't Heerfchop toe
 Mit ons lui beijen heen gaen.

FIELEBOUT.

Hoe!

Kén ik 'er zo veel géld by winnen?
 Sus, sus, 'k begin me te verzinne;
 Het was me ontschooten, zonder fout
 Bén ik Heer Dóokter Fielebout.
 Allons, waar heeft men my ontbooden?
 Waer is myn Dókterschap van nooden?

HUIBERT.

Wy zullen u geleiden by
 Een jonge dóchter, op dat gy
 Die hélpen zoudt.

FIELEBOUT.

Waer van? iaet hooren.

HUIBERT.

Myn Heer, zy heeft de spraak verlooren.

FIELEBOUT.

Ik heb die niet gevonden.

HUIBERT.

Ei,

Ei boert niet, kom, dat ik u lei.

FIELEBOUT.

Waer?

MÉLIS.

Dichte by, deur 't guntfche laentje,
 De darde hóffieé, daer dat vaentje
 Op de iene fchoorftien ftact. Kom an.

FIELEBOUT.

Wel, gae veur uit, ik vólg je dan.
 Ik zel my met 'er haest verkleeden
 Om wat te lyken.

HUI-

30 De DÓKTER tégens DANK.

HUIBERT.

't Heeft zyn réden.

Maar laat ons tóch niet wachten.

FIELEBOUT.

Neen,

Ik ben straks by je , gae maar heen.

ACHTSTE TOONEEL.

FIELEBOUT, VÓLKERT.

FIELEBOUT.

DE Drommel haal zulk promoveeren!
„ Kwam ik daer ééns te vizenteeren,
„ Kreeg ik nóch meer! O séldremast
Heer Vólkert! 'k ben daer zo te gast
Geweeft op knapkoek, daer de honden
Van stérven; dénk, ik ben gantsch wonden
Gedóktert tégen wil, én dank.

VÓLKERT.

Door wien?

FIELEBOUT.

Gantsch bloed! ik gae nóch mank!

Van heurlui, die daer van me scheijen.

Zy peuluwden my mit'er beijen,

En dwongen my perfors, ik zou

Straks méé gaen, om een' kranke vrouw,

Of stomme dóchter te geneezen.

VÓLKERT.

Hoor toe: zogy myn vriend wilt weezen,

Moet gy 'er gaan, én deezen brief

In eigen' handen van myn lief

Lusyntje geeven. 't Was bestecken

Dat ik haar, als Dóktoor zou spreken

Van deezen dag, terwyl zy haar

Heel krank, én stom zou veinzen; maar

Dit toeval, én nóch and're zaaken

Doen my een ander voorneem maaken.

Jouw

Jouw vrouw is flus voor my na stad
 Gegaan: doe my de vriendschap, dat
 Jy me in dit voorval ook met eenen
 Jouw hulp, én bystand wilt verleenen,
 En met dit volk gaat. Kom, ik zal
 Je kleeden, dat je heel, én al
 Een Dókter lykt, én vólder zeggen
 Hoe dat je 't alles aan zult leggen.

FIELEBOUT.

Ik durf weréntig niet. Ik vrees
 Veur slagen.

VÓLKERT.

Niet met allen: wees
 Jy maar geruft. Daar's niets te schroomen.
 Hoe 't gaat, én wat 'er van mag komen,
 Ik blyf jouw bórg, wees wel te moé.

FIELEBOUT.

Allons, dat gaet 'er dan nae toe!

Einde van het Eerste Bedryf.

T W É D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

P I E T E R N É L , R Y K E R T .

M Aar Heer, dit lyken vreemde zaaken!
 Wat zullen all' die Dókters maaken?
 Is de ééne, die jy hebr ontboôn,
 Niet mans genoeg jouw kind te doôn?

R Y K E R T .

Zwyg stil, de ruimte kan niet schaaden.
 't Geen de één niet weet, zal de ander raaden.

P I E T E R N É L .

Of vrees je, dat jouw dóchter al
 Te lang naar jouw zin leeven zal
 Zo ze al dit volk heur hulp moest déerven?

R Y K E R T .

Wat, wat! doen zy de ménfchen stérven?

P I E T E R N É L .

Voorzéker Heer. Veel honden zyn
 Der haazen dood: én waar het myn,
 Zo wel als jouw zaak, 'k zou deez' dooren
 Niet éénsjes willen spreken hooren;
 Maar wachten na den and'ren, die
 Veel meer verstand heeft in zyn knie
 Als all' deez' Dókters met hun allen.

R Y K E R T .

Wef, wat mag deezze slaers al kallen!

P I E T E R N É L .

Hoor hier men Heer: ik heb voor deez'
 Een man gekénd, die klaar bewees,
 En met goë réden kon beleggen,
 Hoe 't is een misverfand te zeggen
 Dat iemand stérft van ziekte; maar

In tégendeel bewees hy klaar
 Dat de oorzaak van de dood der krankten
 Der Dókt'ren onkunde is te danken.

RYKERT.

Zwyg stil, zég ik, jy schéndt hunne eer.

PIETERNÉL.

't Is onderdaagfch gebeurd men Heer,
 Dat onze kat, door fchrik, óf mallen,
 't Dakvénster uit, op straat kwam vallen;
 Een ieder riep, de kat is dood:

Want zy verroerde hoofd, nóch poot,

En lag drie dagen zonder eeten,

Of drinken in een hoek vergeeten;

Tót dat ik daags daar naa vernam

Dat zy wéér frifch te voorschyn kwam:

Zo dat voorwaar 't geflacht der katten

Voor heel gelukkig is te fchatten

Dat zy geen Dókters hoeven: want

Die zouden haar straks meé van kant

Geholpen hebben met purgeeren,

En aderlaaten, én klifteen.

RYKERT.

Voor 't léft, zég ik je, hou de bék,

Eer dat ik jou de tong uit trék.

Daar komen ze uit myns Dóchters kamer.

*Hier moet de deur van de kamer geopend, én de Dókters
 te faamen praatenden, gezien worden.*

PIETERNÉL.

Een Vryer was voor haar bekwaamer

Als all' de Dókters van het land:

Haar' ziekte is énk'le minnebrand,

Die nooit geen Dókter zal geneezen,

Of 't moest een Liefdedókter weezen.

RYKERT.

't Zég dat je zwygt. Hoe zal 't hier gaan?

Geef ftoelen, én loop hier van daan.

C

T W É

T W É D E T O O N E E L.

RYKERT, Dr. SMULLER, PIETERNÉL,
Dr. NYPEWYN, Dr. RABELAAR,
Dr. TEEMER.

O RYKERT.
Ch! hoe vindt gy myn kind, myn' Heeren?

Dr. SMULLER.

Wy komen haar te visiteeren,
En vinden, wyl 't u dient gezeid,
Haar lichchaam vol onreinigheid.

RYKERT.

Och, óch! wat kom ik niet te hooren!
Heeft zy haar' maagdom dan verlooren?

Dr. SMULLER.

Dat zég ik niet; maar dat haar bloed,
Ontsteeken, deeze krankheid voed.

RYKERT.

'k Versta 't.

Dr. SMULLER.

Wy zullen raad gaan leeven.

RYKERT.

Sa knapjes, doe hier stoelen geeven.

PIETERNÉL, *tégens Dr. Smuller.*

Gendag men Heer, bèn jy hier méé?

RYKERT.

Van waar kén jy myn Heer al réé?

PIETERNÉL.

Van dat hy lést met and're heeren
Kwam tót myn Meutjes viezenteeren.

Dr. SMULLER.

Hoe vaart haar zoon?

PIETERNÉL.

Die 's buiten nood,

Hy vaart heel wél; want hy is dood.

Dr. SMUL-

D^r. SMULLER.

Hoe dood?

PIETERNÉL, *met een bedroefd gelaat.*

Wél dood!

D^r. SMULLER.

Dat kan niet weezen.

PIETERNÉL.

Hy hoeft geen Dókters meer te vreezen:

Want hy 's zo dood gelyk een Róg.

D^r. SMULLER.

Hy kan niet dood zyn, zég ik nóch!

PIETERNÉL.

Hy leid in 't graf.

D^r. SMULLER.

Gy zyt bedroogen.

PIETERNÉL.

'k Heb hem zien stérven voor myne oogen,

En hoedjens hélpen maaken, toen

Men 't lichchaam in de kist zou doen.

Ja 'k héb hem zélf na 't graf zien draagen;

Geloof je 't niet, je meugt het vraagen.

D^r. SMULLER.

Het is onmoog'lyk, 't heeft geen schyn

Van waarheid, dat hy dood kan zyn.

Zich na de andre Dókters keerende.

Hippocrates zeidt immers klaarlyk,

Dat deeze ziekte, ook hoe gevaarlyk

Nooit eindigt voor 't verloop van twé,

Of somtyds wel drie weeken meê;

Dóch nimmer vroeger, én 't is héden

Maar négen dagen nóch geleeden,

Dat hy eerst ziek wierd.

PIETERNÉL.

Dat 's geen nood,

De knécht is lykewél vast dood.

RYKERT.

Zwyg snapster, voort van hier. Myn' Heeren,
 Ai wilt met érnst tóch consulteeren:
 En schoon het geen gebruik is, dat
 Men straks bestaale, eer ik 't vergat
 Hier naa te doen, zie daar.

*Hy geeft aan ieder een stuk gèld, dat zy elk op eene
 byzondere, én belachbelyke wyze aanneemen.*

PIETERNÉL.

Wat géste?

Ha, ha! De léste is nóch de béste!

D É R D E T O O N E E L.

D^r. S M U L L E R, D^r. N Y P E W Y N,
 D^r. T E E M E R, D^r. R A B B E L A A R.

*Naa dat ze eenige beleefsbèden gepleegd hebben, gaanze
 zitten, én blyoen een weinig tyd zonder spreken; de
 eerste zyne tanden stookende, de tweede zyne knévels
 opstrykende, de derde snuiftabak neemende, én de
 vierde hoestende.*

W D^r. S M U L L E R.
 At's Amsterdam sints korten tyd
 In schat, én grootheid, door de vlyt
 Van goë regeering toegenomen?
 Ja, waar sléchts de oorlog niet gekomen,
 De uitlegging zou men nu misschien
 Ten naaften by voltimmerd zien,
 En dan mogt onze stad met eeren
 Wel voor de grootste stad passeeren.

D^r. N Y P E W Y N.

Van Neêrland wel; maar anders is
 Parys veel grooter, dat gewis
 In vólkrykheid, Paleis, én Hóven

Ons Amsterdam vér gaat te boven.

D^r. SMULLER.

In grootsheid van Paleizen, goed;
Maar Heer, wat de omtrék aangaat, moet
Gy weeten, dat het afgetékend,
De Voorstéén daar niet by gerékend,
Met zyne muuren sléchts omgord,
Zélf niet zo groot bevonden word.

D^r. NYPEWYN.

't Kan zyn. 't Is réchtevoort mooi weértje.

D^r. SMULLER.

Wat dunkt u van dit Diemermeertje,
En van deez schoone Maalibaan?

D^r. NYPEWYN.

Die staat my maar zo pas'lyk aan:
Want ze is te naauw van wandelwégen,
En al te vér van Stad gelégen.

D^r. SMULLER.

Wel waar, én hoe had gy die graag?

D^r. NYPEWYN.

Als die van 't Sticht, én in den Haag.
Maar waarom zyt gy, als voorheenen;
Op ons Kóllezie niet verscheenen?

D^r. SMULLER.

Waar? in de Paauw? Om dat je'er niet,
Als speelt, én smookt, én drinkt: want ziet
Ik hou veel van wat goeds te smullen.
Het drinken kan de buik niet vullen.

D^r. NYPEWYN.

Ik dronk'er gift'ren Rinsche wyn!
Geen Néktar kan zo sinaak'lyk zyn!
Dan trouwens, 'k meen dat wy hem neepen!

D^r. SMULLER.

'k At Dingsdag, neen' 'k héb my vergreepen,
't Was Maandag, van een jongen Haas;
Ze was zo murw, als groene kaas!

Zie, 't meeste vollik hier te lande
 Verbraaden 't vleesch schier heel te schande;
 Maar op zyn Fransch doorspékt, pas gaar,
 Gansch niet gedroopt met boter; maar
 Sléchts met een' saus van eek, én péper:
 Ha! 't is een Konings eeten, zéper.

Dr. NYPEWYN.

Ik wil 't gelooven; maar 't is mis,
 Wanneer de wyn niet goed en is:
 De spys is nooit voor my bedurven
 Zo 'k maar wat lekkers heb te slurven:
 Een' goé dronk wyn, daar houd ik 't meé.

Dr. SMULLER.

Braân bout, én één Kappuin, óf twé
 Gefrikasséert, óf mooi gebraden,
 Is zéker meé niet te vermaaden.

VIERDE TOONEEL.

RYKERT, Dr. SMULLER, Dr. NYPEWYN,
 Dr. TEEMER, Dr. RABELAAR.

RYKERT.

O Ch Vrienden, de benaauwdheid van
 Myn kind neemt nóch gestaadig an;
 Ja zo, dat zy niet meer kan spreken,
 En ligt daar in zal blyven steeken;
 Ten zy men daar straks raad in schaff';
 Dies bid ik, scheid'er tóch wat af,
 En zég me, wat ik zal doen haalen.
 Tót ligt'nis van myn' Dóchters kwaalen:
 Want ik heb deernis met haar' pyn.

Dr. SMULLER.

Nu dan, Confrater Nypewyn.

Dr. NYPEWYN.

Confrater Smuller, ai, u lieden
 Zal 't woord wel doen.

Dr. SMUL-

D^r. SMULLER.

't Zal niet gefchieden,

Confrater Nypewyn.

D^r. NYPEWYN.

Nóch ik,

'k Zal niet eerft fpreeken, waarelík.

D^r. SMULLER.

Confrater Rabb'laar

D^r. NYPEWYN.

Frater Teemer

RYKERT.

Me dunkt, dit gaat hoe langs hoe vreemer!

Och, Heeren Dókters, hélpt haar maar,

En laat die férmonyen daar.

D^r. SMULLER, *met de anderen te gelyk.*

Uw' Dóchtters zickt', naar dat wy raamen . . .

D^r. NYPEWYN.

De béfte raad van ons all' t'faamen . . .

D^r. TEEMER.

Om van haar' kwaal met onderscheid . . .

D^r. RABELAAR.

Naa dat wy alles overleid . . .

RYKERT.

Houdt Heeren, zachtjes met malkander,

Zo 't u belieft, én de een naa de ander.

D^r. SMULLER.

Myn Heer, wy hebben wyd, én breed

Gefprooken van uw Dóchtters leed,

Of ziekte; én myne raad zou weezen,

Dewyl die voortkomt, én gereezen

Is uyt verhitting van het bloed

Dat gy haar daar'lyk laten doet

D^r. NYPEWYN.

Dat zou ik gantsch niet approbeeren:

Het laten zou haar kwaal vermeeren,

Vernits haar' ziekte geensints uit

40 De DOKTER tégens DANK.

Verhitting; maar verrotting spruit.
Dies zoud ik raaden tót purgeeren,
En geeven haar tien, twaalf klisteeeren.

D^r. SMULLER.

Zo gy haar nu purgeeren doet,
Zyt gy haar kwyt.

D^r. NYPEWYN.

Och armen bloed!

Zy is om hals, doet gy haar laten.

D^r. SMULLER.

Wel wat mag deeze man al praaten?

D^r. NYPEWYN.

Zo praat ik. En 'k zal niet ontzien
Om, als 't u lust, u 't hoofd te bien
In alle slach van weetenschappen.

D^r. SMULLER.

Gedénkt u wél met al uw snappen
Aan die perfoon, die ge onlangs deedt
Ad Patres vaaren.

D^r. NYPEWYN.

Gy vergeet

De Jufvrouw, die gy voor drie dagen
Na de and're waereld hebt doen draagen.

D^r. SMULLER.

'k Heb u myn'raad geopenbaard.

D^r. NYPEWYN.

'k Heb myn gevoelén u verklaard.

D^r. SMULLER.

Indien ge uw Dóchter niet op hédén
Doet laten, lét wél op myn' réden,
Zo weet, dat zy straks stérven moet.

D^r. NYPEWYN.

Zo gy uw' Dóchter laten doet,
Zal zy geen kwartier uurs meer leeven.

VYFDE TOONEEL.

RYKERT, D^r. TEEMER, D^r. RABELLAAR.

RYKERT.
Wien dien ik hier geloof te geeven?
 „En wélk is 't heilzaamste besluit,
 „Dat my staat te verkiezen uit
 „Twé raaden, zo zeer tégenstrydig?
 Gy Heeren, 'k bid u, weest onzydig,
 En rédt me uit deez' verwarring: zég
 My eens, naar dit stil overlég,
 Wat u het raadzaamst' dunkt te weezen,
 Om myn Lufyntje te geneezen?

D^r. TEEMER, *lingzaam spreekende.*
 Myn. Heer., in. voor-val-len. van. aart.
 Als. dee-ze., moet. men. met. be-daard.
 Ver-stand, én. voor-be-dach te. zin-nen.
 Een. zo. ge-wig-tig. wérk. be-gin-nen;
 De-wyl. een'. tout. in dit. ge-val.
 Veel'. ram-pen. met. zich. lee-pen. zal.

D^r. RABELLAAR, *rad spreekende.*
 Dat's waar. Men moet voorzigtig weezen:
 Want zwaare krankheén te geneezen,
 Dat is bylo geen kinderwérk:
 En, ééns gemist het réchte pérk,
 Is 't zwaar om zulks te récht te bréngen,
 En 's lyders leeven te verlénge;
Experimentum periculosum.

Dies moet men, want haar ziekte is zwaar,
 De zaak wél overweegen, naar
 Behooren daar af rédeneeren,
 Natuur, én aart der kranke leeren:
 De ziekte nét afleiden uit
 Haare oorspronk; om zo tót besluit
 Der hulleppmiddelen te komen.

Dus werde op alles acht genomen.

RYKERT.

„ De één loopt te póft, én de aâr te voet,

„ Kruipt loomer, als een' Schildpad doet.

Dr. TEEMER.

Zo. dat. ik., om. ter. zaak. te. blyven,

Uw. Dóch-ters. ziek-te. zou. be-fchry-ven

Te. zyn. een. A-la-li-a, daar

Me. een. Chro-ni-cus. by. wordt. gewaar,

Ge-teeld. uit. zé-ke-re. ver-flym-de

Be-dor-ve-ne. én. te. faam. ge-lym-de

Hu-meu-ren., die. al-léngs-kens. naar.

't Ab-do-men. fchie-ten. by. élk-aâr.

Dr. RABELLAAR.

En naa dat deeze kwaâ humeuren

Aldaar vergaard zyn, zal 't gebeuren,

Dat zy bywylen door het vuur

Der aangestookene natuur

Gaar zieden, waar uit deeze dampen

Dan opwaarts fleigeren, én klampen

Het brein met groot gewéld aan boord.

Dr. TEEMER.

Dies. moet-men. deez', hu-meu-ren. voort.

Ló's. maa-ken., eer. dat. zy. ver-fly-ven,

En. uit. ge-darm-te. én. maag-krop. dryven.

En. daar. toe. zyn. Ju-lep-pen. goed,

Die. ge. in. Garft-wa-ter. mén-gen. moct.

Dr. RABELLAAR

Daar na zo zal men het klisteeeren,

Het aderlaaten, én 't purgeeren

Ter hand slaan, dat zo meen'ge reis

Hervat zal worden, als naar eifch

Der ziekte noodig wordt bevonden.

Dr. TEEMER.

On-aan-gezien. dit. al-les. konden.

Haar'. kwaalen. haar. doen. fterven.; maar.

't Zal. u. ver-troof-ten. dat. gy. haar.
Het. lee-ven. naar. de. kunst. deed. dérvén.

Dr. RABBELAAR.

't Is béter naar de kunst te stérven,
Dan tégens régelen, én maat
Te leeven in gezonde staat;
Gelyk gy zélver wel kunt peinzen.

Dr. TEEMER.

Dics. heb-ben. wy. u. zon-der. veinzen.
Ons. oordeel., zó dat. waar-lyk. leit.
Gantsch. o-pen-har-tig-lyk. ge-zeid.

Dr. RABBELAAR.

En u geraân, als onzen Broeder,
Of als een kind doet aan zyn' Moeder.

RYKERT, tégens Dr. Teemer, heel langzaam.

Ik. dank. u. zeer. voor. 't. on-der-richt.

Tégens Dr. Rabbelaar, heel haastig.

En 'k blyf op 't hoogst aan u verpligt.

Z É S D E T O O N E E L.

RYKERT, PIETERNÉL.

RYKERT.

BRust heen, loopt saamen veur Sint Féltén!

Ja wél, het hoofd ryd my op stéltén

Van all' die Dókters. Ik word zót,

En sta te kyken als Piet Snót.

'k Bén nou zo wys, als van te vooren.

Maar wat gekérm komt my ter ooren!

PIETERNÉL.

Och, óch! men Heer, uw Dóchter! óch!

RYKERT.

Och, Pieternél! wat lét 'er tóch?

Och, óch, wat lét 'er? óch laat hooren!

PIE-

PIETERNÉL.

Och had ze sléchts de spraak verlooren!
 Maar zy krygt élk een oogenblik
 Zulke overvallen, dat ik schrik
 Om 't jou te zeggen; 't staat te vreezen
 Of 't ligt het moerspul wel mogt weezen!
 Ze woelt, ze heeft geen rust in 't béd;
 Maar vliegt 'er uit, én wil te met
 Haar zélf verhangen. óf doorsteeken!

RYKERT.

Och, óch! het hart schynt my te breeken
 Dat ik het hoor verhaalen sléchts!
 De Koekkoek schén die luije knéchts!
 't Is ruim drie uren, dat zy t'saamen
 Aler deeze and're Dókters kwamen,
 Gegaan zyn om een vreemd Dóktoor
 Hier in de buurt, die, naar ik hoor,
 Heel wond're kuuren kan bedryven;
 Maar 'k weet niet, waar die guits nou blyven!

PIETERNÉL.

Geloof my, Heer, het is maar wind
 Met al die Dókters: want jouw kind
 Schort heel wat aárs, als and're kranken.
 Roobarber, Séneka, óf dranken
 Zyn haar ondienstig; maar een frisch
 Jong kaerel, die zy gunstig is,
 Zou de allerbéstfe pleister weezen,
 Om zulke ziekten te geneezen.

RYKERT.

Wel snapster, is zy nu in staat
 Om haar te trouwen? dat 's een praat!
 Ook wou zy niet, toen 'k een byzonder
 Ryk Weénaar wift.

PIETERNÉL.

Dat is geen wonder:
 Een vént, daar zy geen zin in het.

Trouw

B L Y S P É L.

45

Trouw haar met Sinjeur Vólkert, 'k wéd
Dat zy 'er wél meé is te vréden.

RYKERT.

Met zulk een lóskóp, zonder réden,
En zonder géld? ze is niet veur hem.

PIETERNÉL.

Maar 't géld geeft hier nóch grooter klém.
Zyn schatryke Oom leit op het stérven,
En daar moet hy al 't goed van érvén.

RYKERT.

Dat's hachchelyk: want zulks hangt al
Aan de uitflag, hoe die 't maaken zal.
Dies acht ik de erf'nis, dus te komen,
Zo veel, als wind, én yd'le droomen.
Maar 't geen men heeft, dat heeft men wis,
Daar 't krygen heel onzékér is.

PIETERNÉL.

Men Heer, wil dit van my onthouwen,
Dat altyd in het stuk van trouwen
't Genoegen, zo men 't wél bezéft,
't Bezit van rykdom overtréft:
Altoos voor my, 'k zou, én met réden,
My liever in den écht besteeden
Met een, die 'k lief had, zonder schat,
Dan met een, die 'k niet lief en had,
Al had hy honderd duizend gulden.

RYKERT.

Dat's goed, dat kan ik heel wél dulden
Veur jou. Doe jy, zo jy 't verstaat;
Maar maak van Vólkert geen meer praat,
Nóch kom myn voorneem niet beletten,
Of 'k zal jou doen in 't Spinhuis zetten.

PIETERNÉL.

In 't Spinhuis zékér! Dat was mooi.
Wél hoe? ik ben geen ligte kooi.

RY-

RYKERT.

Fluks voort, pas op myn kind, loop heenen.
 Och, óch, me dunkt ik hoor haar steenen!
 Och Huibert! kom je nóch eens weér?

ZÉVENDE TOONEEL.

MÉLIS, RYKERT, HUIBERT.

MÉLIS.

O Séllemént, wees bly, men Heer:
 Want zie wy bréngen jou de béste
 Dóktoor ter waereld meê ten léste,
 Die wonderlyk op staende voet
 De doode lui weér leeven doet.

RYKERT.

Ja! maar waarom komt hy niet binnen?

HUIBERT.

Men Heer, hy is wat vreemd van zinnen.
 Daar stonden and're Dókters aan
 De poort, dies hy niet in wou gaan,
 Om dat hy niet bekénd wil weezen.

RYKERT.

Wat hoeft hy voor dit vólk te vreezen?
 Zy gaan te rug. Hoe noemt men hem?

HUIBERT.

Heer Fielebout.

RYKERT, *tégens Mélis.*

Ik hoor zyn stém;

Ga laat hem in.

HUIBERT.

Maar gy moet weeten,
 Hy is somtyds gelyk bezeeten;
 Zo als je uit zyn' manier van doen,
 En kleeding strakjes zult bevroên;
 Maar zyn verstand is niet te gronden!
 Zyn wéêrgâ wierd'er nooit gevonden!
 Hy 's kwintig; maar een doorleerd man!

ACHT.

A C H T S T E T O O N E E L.

MÉLIS, RYKERT, FIELEBOUT, *als een*
Oudwétsche Dókter, met een hooge spitse
hoed op. HUIBERT.

MÉLIS.
 En Heer, hier komt de Dókter an!

RYKERT.

Sta ruim, dat ik hem ga ontmoeten.
 Myn Heer, ik kom u feef'lyk groeten,
 En 'k bén op 't allerhoogst verblyd,
 Dat gy alhier gekomen zyt:
 Want zie myn Dóchter wil verscheijen.

FIELEBOUT.

Hippocratés zaid, dat wy beijen
 Onz' luizen zullen dekken.

RYKERT.

Wat?

Hippocratés! waar zaid hy dat?

FIELEBOUT.

Waar dat hy 't zaid?

RYKERT.

In wat kapittel?

HUIBERT.

Men Heer, je zult door dit gekittel
 Tót vraagen, maaken dat hy all'
 Zyn' weetenfchap verlooch'nen zal.

FIELEBOUT.

In wat kapit . . .

RYKERT.

Hou 't my ten goeden . . .

FIELEBOUT.

Neen, in 't kapittel van de hoeden,
 Daar hy ons 't hoedemaaken leert.

RY-

RYKERT.

Dewyl 't Hippocratés begeert,
Zo doe ik 't; maar wie komt ons stooren?

NÉGENDE TOONEEL.

PIETERNÉL, FIELEBOUT, RYKERT,
HUIBERT, MÉLIS.

PIETERNÉL.

MEn Heer, daar zyn noch zés Dóktooren
Uit stad. Beliefje, dat ik ze in
Zal laaten?

FIELEBOUT.

Heb je dat in 't zin,
Zo gaa ik daat'lyk heenen stappen:
Want, zie, ik wil myn' weetenschappen,
Die ik veur my hou, als wat goeds,
Niet openbaaren aan die bloeds.
Zou ik my méngen met die gekken?

RYKERT.

Loop, Mélis, zég, dat zy vertrekken.
Maar hoe veel Dókters hebje in stad
Dan aangesprooken?

HUIBERT.

Wie zou dat
Op acht, óf tien naa kunnen weeten
Men Heer: want jy had ons geheeten
Dat wy de ruimte brógten, dies
Zyn wy straks zonder tydverlies
Gegaan by die wy vinden konden,
Of wélkens naamen dat wy vonden
Geschreeven aan de deur.

TIENDE TOONEEL.

PLEUNTJE, FIELEBOUT, TRYNTJE, MÉLIS,
RYKERT, PIETERNÉL, HUIBERT.

PLEUNTJE.

MEn Heer!

Men Heer, daer zyn 'er nóch al meer!

FIELEBOUT.

Wat? Dókters?

PLEUNTJE.

Ja.

FIELEBOUT.

Ik ben verlooren!

TRYNTJE.

De wég die grimmelt van Dóktooren...

MÉLIS.

En, die veur deur staen, willen niet

Vertrekken, eer je schyven schiet.

RYKERT.

Ja wél, ja wél! het lyken droomen,

Van waar nou al die Dókters komen.

Loopt beije gaâr, loopt heen, gezwind,

En geeft 'er dit. Zég, dat myn kind

Wat sluimert, dat ik om veel zaaken

Haar niet zou willen wakker maaken.

Terwylen zel jy, Pieter nél,

Eens zien, óf haare zwakheid wél

Toelaaten wil haar hier te stuuren.

PIETERNÉL.

Genoeg; ze kan in 't béd niet duuren;

Maar loopt het huis staag op, én néér.

RYKERT.

Loop, lei haar hier.

PIETERNÉL.

Ik zal.

D

ELF-

50 De DOKTER tégens DANK.

É L F D E T O O N E E L.

RYKERT, FIELEBOUT.

RYKERT.

M Y N Heer,

Ik heb een Dóchter...

FIELEBOUT.

Dat 's geen wonder.

RYKERT.

Maar Heer, ze is onlangs heel bijzonder,
En op een ongeleegen' tyd
Zeer ziek geworden.

FIELEBOUT.

'k Ben verblyd,

Dat zy, tót lig'tnis van haar smarten,
Myn hulp begeert; ja 'k wénfch van harten
Dat gy, én al uw huisgezin
Myn hulp van nooden hadden in
De grootste krankheid, om ter deegen
Te kunnen toonen, hoe geneegen
Ik te uwen dienst bèn met myn' kunst.

RYKERT.

Ik bèn u dankbaar voor die gunst.

FIELEBOUT.

Hoe is uw Dóchters naam?

RYKERT.

Lucina.

FIELEBOUT.

Lucina? Nominus latina!

Een schoone naam, om zonder pyn
Gemédikamenteert te zyn.

RYKERT.

'k Zal eens gaan zien waar zy mag toeven;
Ik kom straks wéér.

FIE-

B L Y S P É L.

31

FIELEBOUT.

't Zal niet behoeven:

'k Verwacht haar, én met groot plaazier
Met al myn' médesynen hier.

RYKERT.

Dat 's goed; maar ik kan niet verzinnen
Waar dat die zyn.

FIELEBOUT, *op 't voorhoofd wyzende.*

Die zyn daar binnen.

Lusina! En uw' naam?

RYKERT.

Myn' naam

Is Rykert te uwen dienst.

FIELEBOUT.

Bekwaam?

RYKERT.

Gereed. . .

FIELEBOUT.

De Dókter zonder kranken,

Heer Fielebout doet u bedanken.

T W A A L F D E T O O N E E L.

FIELEBOUT, RYKERT, PIETERNÉL,
LUSYNTJE.

FIELEBOUT.

IS dit de zieke?

RYKERT.

O ja 't, myn Heer;

Ik heb geen and're kinders meer
Als haar; dies zo 'k haar kwam te déerven,
Zou ik van énk'le hartzeer stérven.

FIELEBOUT.

Zy moet haar wachten, zo zy kan,
Te stérven zonder de órdre van

D 2

Den

52 De DÓKTER tégens DANK.

Den Dókter.

RYKERT.

Stoelen.

PIETERNÉL.

Heer, hier bennen

Al stoelen.

FIELEBOUT.

Zéker, 'k moet bekennen

Dat deeze patiént 'er niet

Onsmaakelyken uit én ziet.

Men zou 't met zulk een meisje klaaren,

En wél een' zieke bruid méé spaaren.

RYKERT.

Gy doet haar lachchen, Heer.

FIELEBOUT.

Dat's goed!

Wanneer een Dókter dat maar doet,

Dat hy de zieke door zyn spreeken

Doet lachchen, dat 's een heel goed téken!

Wel nu, wat is 't? Waar ben je ontsteld?

Wat voor een' ziekte is 't, die u kwélt?

LUSYNTJE.

Han, hi, hon, han.

FIELEBOUT.

Wat zég je? watte?

LUSYNTJE.

Han, hi, hon, han,

FIELEBOUT.

Wat taal is datte?

LUSYNTJE.

Han, hi, hon, han,

FIELEBOUT.

Wat gaat jou aan?

Han, hi, hon, han, kan niet verstaan.

Dit is een witte met een zwarten,

Wel hei, dit zyn verbruide parten!

Ry-

RYKERT.

Heer, dit 's haar ziekte, dat je 't vat:
Ze is stom geworden zonder dat
Men de oorzaak daar van weet; dit kwellen
Heeft haare trouwdag uit doen stellen.

FIELEBOUT.

Wel waarom dat tóch?

RYKERT.

Om dat hy

Die haar zal trouwen, wil dat zy
Haar' spraak eerst weér heeft, als voor deezen.

FIELEBOUT.

Gantsch bloed! dat moet een gekskap weezen
Die kwaad vind dat zyn vrouwtje stom,
En zonder spraak is. Och waarom
Ben ik zo lukkig niet, dat Wobbe
Die ziekte heeft, die réchte slobbe?
'k Verzéker je, dat ik myn' vrouw
Daar nimmer van geneezen zou.

RYKERT.

'k Geloof het; maar indien 't kan weezen,
Myn Heer, ai wil myn kind geneezen.

FIELEBOUT.

Zyt onbevreesd; maar zég, haar' kwaal
Benaauwt haar die ook?

RYKERT.

Te eenemaal.

FIELEBOUT.

Dat is zeer goed! voelt zy by vlaagen
Geen pyn?

RYKERT.

Meer, als zy kan verdraagen.

FIELEBOUT.

Dat is zo veel te béter; maar
Gaat zy somtyds, je weet wél, waar?

54 De DÓKTER tégens DANK.

RYKERT.

Ja.

FIELEBOUT.

Overvloedig?

RYKERT.

Ja.

FIELEBOUT.

Dat's wys'lyk

Gedaan; maar de afgang is die prys'lyk?

RYKERT.

Dat weet ik niet, myn Heer: want ziet
'k Versta my op die zaaken niet.

FIELEBOUT, *tégens Lufsyntje.*

Geef my uw' hand. Ik zal 't haast weeten.

't Is aan de pòls wél af te meeten,

Dat uwe Dóchter stom is, Heer:

Zy is zo stom, gelyk een Beer.

PIETERNÉL.

Is 't meug'lyk? wat geleerder kaerel!

Het is een man, gelyk een paerel!

Hy raadt het straks.

RYKERT.

Laat hem betien.

FIELEBOUT, *heen én weér wandelende.*

Heum, heum! Wy gauwe Dókters zien

En kennen daat'lyk alle kwaalen.

Een lufbék zou staan hebben maalen,

En zeggen heel verbaafd: 't is dit,

't Is dat; maar ik schiet récht in 't wit,

En zég u, dat uw Dóchter stom is.

RYKERT,

Maar zég my ééns, wat de waarom is,

En hoc dat komt.

FIELEBOUT.

Een' kleene zaak:

't Komt daar van daan, dat zy de spraak

Ver-

Verlooren heeft.

RYKERT.

Dat 's wél, verlooren;

Maar 'k wou graag de oorzaak daar van hooren.

FIELEBOUT.

Al de oudste Dókters zeggen dat
Het voorkomt door ik weet niet wat
Belém'ring van de tong, geheeten...

RYKERT.

Maar 'k wou jouw oordeel daar van weeten.

FIELEBOUT.

Ha! Aristoot'les zeid daar van
Heel fraaije dingen; maar men kan...

RYKERT.

'k Geloof het.

FIELEBOUT.

't Was een man der mannen!

Een groot man, die vyf zés paar spannen,
Ja hoofd, én schouders grooter was
Als ik.

RYKERT.

Hoe komt dat hier te pas?

FIELEBOUT.

Ik zal 't u zeggen, hoor: de tonge
Die wordt belemmerd door de longe,
Wanneer de long, door zék're vocht...
En deeze vocht wéér door de locht
Bedurven..., zékere humeuren
Peccantes straks de longpyp scheuren,
En barsten doen, waar door 't geluid...
Peccantes, Heer... Dit woord beduid...
Om u de meening uit te leggen...
Humores, Heer, dat is te zeggen...
Peccant humores, éven... als
De dampen, die in iemands hals
Verstópt... óf liever... als bevroozen,

D 4

Niet

56 De DOKTER tégens DANK.

Niet door de *pores* zyn te loozen...

Als by manier van spreeken zyn...

Maar *a propos*, spreek jy Latyn?

RYKERT.

Neen niet met al.

FIELEBOUT.

Verstaan, nóch spreeken?

RYKERT.

Neen, niet een woord.

FIELEBOUT.

Een zeer goed téken!

Hoor toe: ik zal 't u zeggen dan.

Cabricias est Soliman,

Catalanus, cor, ego, Pater.

Humores, Adolescens, Mater;

Amares, arci, thuram, vos,

Amarent, avus, gener, vos:

Est, vivo, vixi, victum, volvo,

Hec Musa, pollex, femur, solvo,

Sedecem est puella, flös,

Nominativo ego rös.

Dat is gezeid, dat deeze dampen,

Als de oorzaak van jouw Dóchters rampen,

Wanneer die, zég ik, op een' ry

Passeren deur de linker zy,

Alwaar de léver is geleegen,

En eind'lyk met veel ommewégen

De réchter zyde, daar het hart,

Gelyk gy weet, gevonden werd,

De maag benaaud maakt, én doet zweeten...

De maag wordt in 't Latyn geheeten

Cubitus, die deur 't zweeten beeft;

Vermits dat zy gemeenschap heeft

Met *Nasmus*, dat 's in 't Grieksch te zeggen

De harsenen, die onder leggen;

Die de ader *Cavus*, in 't Hébreuws

Cubiculum, goed rond, goed Zeeuws,
 In haaren wég ontmoet, én laten
 De long vervuld met *Omoplaaten*;
 Waar door... Ik bid u, luister toe.
 Waar door die damp... 't verhémet moé
 Van spreekken... lét op deeze réden,
 Door zékere kwaadaardighéden,
 De tong belét, als door een rook...
 Neem acht hier op.

RYKERT.

Zo doe ik ook.

FIELEBOUT.

Door zékere kwaadaardighéden
 Veroorzaakt door... Lét op myn réden.

RYKERT.

Zo doe ik ook.

FIELEBOUT.

Veroorzaakt door

De *activiteit* der tong... 't gehoor
 Belét eerst in de hollighéden
 Der harsenen, récht na benéden
 Schiet na de *Nares*, én van daar
 Weér opwaarts stygen by malkaâr,
 Met *assabandus*, *fél est fixum*,
Potarinum est quipsa frixum.
 Dit 's, naar myn oordeel, de oorzaak van
 Jouw Dóchters stomheid.

RYKERT.

Ja, dat kan

Wel wéezen; maar daar 's onder allen
 Een ding, dat my niet heert gevallen:
 Dat 's, daar gy van de léver, én
 Van 't hart spraaft: zie, myn Heer, al bèn
 Ik juist geen Dókter, dunkt me, op 't kwaadste
 Genomen, dat jy die niet plaatste
 Zo als die in der daad zyn: want

D 5

Het

Het hart pleeg aan de linkerhand,
De léver, zo 'k héb hooren zeggen,
Staâg aan de réchter zy te leggen.

FIELEBOUT.

Dat was veur deezen zo wel; maar
Wy hebben dat siints altegaâr
Veränderd, én het onderit' boven
Gekeerd, zoudt gy dat wel gelooven?

RYKERT.

Zo leit het hart nou, naar ik hoor,
Hier in de réchter zy, Dóktoor?

FIELEBOUT.

Hoe anders?

RYKERT.

O! 'k had van myn leeven
Dat niet gehoord! Wilt my vergeeven
De onweetendheid...

FIELEBOUT.

Ai, niet een brui!
't Is juist niet noodig, dat jy lui
Zo hoog geleerd bent, als Dóktooren.

RYKERT.

Zo is 't; maar om geen tyd verlooren
Te laaten gaan, myn Heer, wat vindt
Gy voor de ziekte van myn kind
Geraân te doen?

FIELEBOUT.

Heeft zy voor deezen
't Geschreeven schrift wel kunnen leezen?

RYKERT.

Dat heeft zy op haar duim, het Fransch
En Duitsch al éven goed bykans.

FIELEBOUT, *haar een brief geevende.*
Laat my begaan. Daar zoete meisje,
Lees, zo je kunt, dit schrift een reisje.

Tégens Rykert, hem ter zyden trekkende.

't Is een remedie, die in 't kort
Haar hélpén zal aan 't geen haar schort,
Zo zy ze volgt. Wél nu hoe gaat 'et?
Hébt gy de zin gevat? Hoe staat 'et
U aan? spreek op.

RYKERT.

Maar Heer, ze is stom.

FIELEBOUT.

't Is waar; maar 'k dócht 'er niet meer om.
Zoudt gy van die Aptékérs pillén?
En droges wél inneemen willen?
Zy knikt heel blydelyk van ja.
Dies is myn' raad dat gy haar dra
Na 't béd toezéndt, én zonder toeven
Een pintje Spaansche sék doet proeven;
En vindt ze 'er smaak in, geef haar dan
Nóch onbescroomd twé ming'len van,
Met anderhalf pond nieuwe vygen,
Of makarons, kunt gy ze krygen,
Om in de wyn te weeken, óf
Nieuwbakken wittebrood, heel gróf
Gebuild, én hart gerooft van buiten,
Om meé te soppen.

RYKERT.

Wat viertuiten

Heeft dat, myn Heer? Waar toe zal 't zyn?

FIELEBOUT.

Weet gy niet, dat 'er in de wyn,
En in het brood een' simpatie,
Of een verborgen' kracht steekt, die je
Doet spreken eer je 't dénkt. Men ziet
Het ommers, als een Perrekiet,
Of Papegaai daar van komt te eeten,
Dat zy dan straks te klappen weeten,
En spreken leeren.

Dat

RYKERT.

Dat is waar!

Kom, Pieter né! , kom, maak het klaar.
Tap wyn, haal brood, én doe het braaden,
Gelyk de Dókter heeft geraaden.

FIELEBOUT.

Ik kom hier te avond, óf ligt eér,
Zo 'k kan, met myn Aptéker weér;
Om dan te zien, hoe zy zal vaaren,
En hoe wy 't vorder zullen klaaren.

RYKERT, *hem een stuk gèld geevende.*
Myn Heer...

FIELEBOUT, *het gèld eerst weigerende ;
én daar naa, met een staatig aangezigt
aanneemende.*

Ik loof niet dat je 't mient!
Hé! dank; maar 't was nóch onverdiend.

Einde van het Twède Bedryf.

DÉRDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

VÓLKERT, *als een Aptéker; FIELEBOUT,*
als een Dókter gekleed.

ME dunkt, dat ik in deeze kleéren
Wel voor Aptéker kan passeeren:
Want nademaal haar vader my
Heel weinig heeft gezien, zal hy
Me, aldus verkleed van tóp tót teenen,
Zo ligt niet kennen, zou ik meenen.

FIELEBOUT.

Dat 's buiten twyffel, én gevaar.

VÓLKERT.

Ik wénschte alleen'lyk, dat ik maar
Een woord vyf zés Latyn' kost spreekén;
Op dat myn' réd'nen wat geleeke
Naar die van een geletterd man.

FIELEBOUT.

Ai lieve, steur jou daar niet an.
Jouw zwarte pruik, én deeze kleéren
Doen jou genoegsaam transformeeren,
Om van haar vader niet bekénd
Te worden: want deuze ouwe vént
Is vry stikziende, én meid, én Juffer
Zyn op jouw zy, zo dat dien suffer
Niet op jou dénkt, dat is gewis.
Spreek maar zo min, als 't meug'lyk is.
En óf hy schoon met jou wou spreekén,
Zal ik zyn voorneem daar'lyk breeken.
Wég, wég met dat Latyn. Ik kén
Maar weinig woorden, én ik bén
Doktoor geworden zonder vraagen,

Ja tégen wil én dank, deur slagen.
 Waarom zou jy, die willig bént,
 Al schoon jy geen Latyn en ként
 Als and'ren, niet voor een Aptéker
 Pafferen? O! 't gaat vast, én zéker
 Heer Vólkert, die maar kaek'len kan
 Is by 't kanaalje een tréf'lyk man;
 En daarom heb ik veur genomen,
 Nu ik de tytel heb bekomen
 Van Dókker, hoe het ook beflaat,
 My zélf te houden in dien ftaat,
 Ten kóften van die my doen haalen,
 Wanneer zy my maar wel betaalen.
 Ja 'k hou my by dat ambacht: want
 Geen béter is 'er in het land.
 Doe wél, doe kwaalyk, altyd spétie
 In manibus, én met discretie.
 't Bedurven wérk komt nimmermeer
 Tót onzen lafte: vat je 't, Heer?
 Een Schoenmink kan geen leer verfnyen,
 Of hy moet zélf de fchaade lyen;
 Maar fnyen wy breé riemen uit
 Een aármans leer, 't kóft ons geen duit.
 Al bréngen wy de ménfchen zuiver
 Om 't léven, 't kóft ons niet-een' ftuiver.
 De fouten die wy lui begaan,
 Daar zyn de zieken fchuldig aan;
 Zy deden niet als wy gebooden.
 En 't béft van álle is, dat de dooden
 Zeer cerelyke lieden zyn.
 Nooit zeggen ze: Ik fturf door fenyn,
 Of misverftand van zulken Dókker,
 Nóch klaagen over hem.

VÓLKERT.

Je jókt 'er

De hélft niet aan.

T W E-

T W É D E T O O N E E L.

PIETERNÉL, FIELEBOUT, VÓLKERT.

PIETERNÉL, *na binnen tégens Lusyntje.*

V Erlaatje op myn.

„Ik loof waarachtig dat ze 't zyn!

Maar, maar Heer Vólkert! 't lyken droomen!

Hoe ben jy lui hier ingekomen?

VÓLKERT.

Wy vonden by geluk de boer

Zo aan de poort...

PIETERNÉL.

De Drommel voer

Je wég! daar komt...

FIELEBOUT, *tégens Vólkert.*

Wees niet verleegen;

Maar zét je schrap. Ik gaa hem tégen.

D É R D E T O O N E E L.

RYKERT, FIELEBOUT, VÓLKERT.

RYKERT.

H Ebt gy hier lang gestaan, myn Heer?

FIELEBOUT.

Een weinigje.

RYKERT.

Dat moeit my zeer.

FIELEBOUT.

Blyf sléchts gedékt, als ik.

RYKERT.

't Zal nimmer

Geschiên.

Fik-

FIELEBOUT.

Hoe vaart de zieke?

RYKERT.

Och! och! veel flimmer,
Sints dat ze 't drankje binnen heeft.

FIELEBOUT.

Zo veel te béter: want dat geeft
Te kennen, dat het wérkt; een téken
Dat...

RYKERT.

Maar zy blyft 'er schier in steeken!

FIELEBOUT.

Zyt niet bevreesd, 'k bréng hier een man
Die dat heel wél beletten kan
Met een' remédie, die doet groeijen,
En 't vólk doet in gezondheid bloeijen,

RYKERT.

Wie is het?

FIELEBOUT, *wyzende, dat het een Aptéker is.*
't Is hy, die...

RYKERT.

'k Versta 't.

FIELEBOUT.

Uw Dóchter zal haar door zyn' praat,
En raad, én daad heel wél bevoelen;
Maar om haar lichchaam te verkoelen
Van all' de brand, die binnen heerscht,
Zal 't noodig zyn, dat zy voor eerst
Zich door den hóf wat gaa vertreeden.

RYKERT.

Een ziek ménsch in de lucht?

FIELEBOUT.

Met réden!

Het is eene and're krankheid, als
Gemeine ziekte. Ze is om hals
Verzuimt men 't. 'k wil geen tégenspreken,

Of ik laat al myn' kuuren steeken.
Is zy te béd?

RYKERT.

Neen, ze is gekleed,
Als flus, Heer, zo 'k niet béter weet.

FIELEBOUT.

Zeer goed, dat zal het wérk doen spoeden.

RYKERT.

Die réden kan ik niet bevroeden.

FIELEBOUT.

Dat's ook niet noodig, doe haar hier
Sléchts komen, gy zult zyn' manier
Van jonge Dóchters te kureeren
Zo daat'lyk experiménteeren;
Maar haast u, eer 't verslimmert.

RYKERT.

Wél,

'k Zal haar doen komen. Pieter nél,
Kom met Lufyntje straks hier buiten,
En sammel niet. Maar hoe kan 't sluiten
Dat de open' lucht haar béter is,
Dan 't béd?

FIELEBOUT.

Dat 's een geheimenis

Die ik jou niet heel wel kan zeggen,
En nóchtans zeer klaar uit zal leggen.
Uw' Dóchter is van die natuur,
Dat zy somwylen brandt als vuur,
Door all' haar' léden, daar te vooren
Dient opgelét door ons Dóktooren;
Voornaam'lyk by een maagd, óf vrouw,
't Wélk zo benaauwt, als óf men wou
Van 't leeven scheijen, én beslooten
Te weezen is dien angst vergrooten
Meer als de hélfst, waar door wy vaak
't Gebruik verliezen van de spraak:

E

Dus

66 De DÓKTER tégens DANK.

Dus is de lucht, haar veel bekwaamer
 Myn Heer, als een' beslooten' kamer;
 Maar als men zich wat aamtógt geeft,
 En maar een uur gewandeld heeft
 Met iemand, die door in te prénten
 De lust van zyn' medikaménten
 Heeft in den Patiënt verwékt,
 Dan straks na béd, én toegedékt
 Heel warm, tót dat men raakt aan 't zweeten;
 En van het zweeten fluks aan 't eeten.

VIERDE TOONEEL.

RYKERT, FIELEBOUT, LUSYNTJE,
 VÓLKERT, PIETERNÉL.

D RYKERT.
 Aar komt het schaap.

FIELEBOUT.

Onnozel kind!

Gaa voel eens hoe zy haar bevindt,
 Heer Apotéker, aan het kloppen
 Van haare pols; óf haar het koppen
 Of stoppen, óf lakseeren zal
 Geneezen van haar ongeval.

Tégens Rykert, hem ter zyden trekkende.

Laat hem begaan, hy zal 't wel maaken.
 Een van de wonderlykste zaaken
 Van al de kwéstie, die ooit rees,
 Is onder ons Dóktooren, deez:
 (Hoeewel het ééne nóch niet klaarder
 Als 't ander blykt.) óf vrouwen zwaarder,
 Dan mannen te geneezen zyn?
 Ik bid u luiſter ééns, 't is fyn,
 En zeer ſubtiel. De één affirmeert het,
 En de ander wéderom negeert het.
 Dat 's in uw taal te zeggen: de één

Zeid

Zeid ja, én de ander zeid wéér neen;
 Maar ik zég ja, én neen te faamen,
 En die 't wél vat, die zal 'er amen
 Opzeggen: want de kwaliteit
 Van zékere hoedaanigheid
 Der vrouwen doet zeer veel' vapeuren,
 En veel bedorven' kwaa humeuren
 Ontsteeken in feminibus,
 Aan de ééne zo, aan de and're dus:
 Want alle dampen door opake
 Verdurvenhéden een' kloake
 Rioel, óf vullisvat in 't lyf
 Verwekken. Ik spreek van een wyf,
 Niet van een man; doordien de wyven
 Geneegen zyn wat meer te kyven
 Als wylui mannen; wyl élk ding
 Meest dependeert van de ommekring
 En loop van Zon, én Maan, én Starren.
 Hoor toe; je moest me niet verwarren:
 Ik zég, de konstéllasie doet
 Door de influéentie kwaad, óf goed,
 Naar dat de schuinheid van de itraalen
 Of krom, óf plat, óf lynrécht daalen:
 En 't Perpendikulaar, dat van
 De Obliequiteit. . . 'k spreek van de man,
 Dat gy het wél verstaat. De vrouwen
 Daar moet gy dit wél van onthouwen,
 Dat ze achter veur, als korter zyn,
 Te weeten, als zy zyn vol pyn,
 Doodziek, óf op het uiterst' zwanger;
 Daar mannen achter veur, als langer
 Bevonden worden: dus geschiedt . . .

LUSYNTJE.

'k Wil van myn opzét ganschlyk niet
 Veranderen, neen, neen.

RYKERT.

O wonder!

Ja wonder aller wond'ren, onder
De Dókters! Och myn' Dóchter heeft
De spraak wéér! Op de waereld leeft
Geen Dókter, die 't by u mag haalen!
Hoe zal ik u dien dienst betaalen?

FIELEBOUT, *zyn aangezigt afwyvende.*
Ja wél, die zieke heeft me al vry
Wat zweet gekóft!

RYKERT.

Wel, weeten wy

Dat niet?

FIELEBOUT.

Men éstimeert dat zélden.

RYKERT.

Neen, 'k zal 't u rykelyk vergélden.

LUSYNTJE.

Ja Vader, 'k was nóch daar'lyk stom,
En nu heb ik de spraak wéêrom;
Maar 't is alleen, om u te zeggen
Dat gy my niemand toe moet leggen
Tót man, als Vólkert; én dat ik
Min voor den Droes, als Lubbert schrik;
En dat ik nooit met hem zal trouwen.

RYKERT.

Maar ...

LUSYNTJE.

Niemand zal my tégenhouwen.

RYKERT.

Zo ...

LUSYNTJE.

Al maar wind, praatje anders.

RYKERT.

Hoe! ...

LUSYNTJE.

Nóch béé, nóch dreigen doet'er toe.

Ry-

RYKERT.

Ik...

LUSYNTJE.

Zie, je zult me niet bepraaten.

RYKERT.

Maar...

LUSYNTJE.

Vader, 't zal tóch al niet baaten.

Nóch vaderlyk ontzag, nóch magt.

• RYKERT.

Ik heb...

LUSYNTJE.

Vergeefs, al wat je tracht.

RYKERT.

Dat...

LUSYNTJE.

'k Zal die dwinglandy niet lyen.

RYKERT.

Is...

LUSYNTJE.

'k Zal eer in een Klooster tyen,
Als trouwen één', die 'k niet bemin.

RYKERT.

'k Zég...

LUSYNTJE.

'k Stél het tóch niet uit myn zin.

RYKERT.

Maar...

LUSYNTJE.

Al vergeefs. Ik wil myne ooren

Daar niet aan leenen: 't is verlooren

Al wat je zégt; al wat je doet

Is wind: 't stryd tégens myn gemoed

Met zulk een Baviaan te leeven:

Ik wil me aan niemand anders geeven

Als Vólkert. Daar méé is het uit.

RYKERT.

Wat al getier! wat al geluid?

't Is, óf ze dol is, én bezéten!

Myn Heer, zoudt gy geen middel weeten

Om haar wéér stom te maaken?

FIELEBOUT.

Neen,

Dat 's my onmoog'lyk; maar al 't geen

Ik tót uw' dienst in deeze zaaken

Kan doen, zou zyn u doof te maaken.

RYKERT.

Ik dank u. Meent gy dan . . .

LUSYNTJE.

Gy zult

Met al uw' réd'nen myn geduld

Sléchts térgen, én my nooit bepraaten.

RYKERT.

'k Zég, dat je Vólkert zult verlaaten,

En Lubbert trouwen.

LUSYNTJE.

'k Zou de Dood

Eer trouwen, dan dien Haanepoot.

FIELEBOUT.

Myn Heer, laat ik, naar myn begeeren,

Dit wérk ééns médikamenteeren.

Het is een' nieuwe kwaal, die haar

Schort in de harssenen, én daar

Ik raad toe weet.

RYKERT.

Zou 't moog'lyk weezen

Die harssenziekte te gencezen?

FIELEBOUT.

O ja, laat my begaan, 'k weet raad

Voor alles. 'k Zal het aan myn maat

De Aptéker grondelyk beduijen,

't Moet

't Moet zyn door hulp van zyne kruijen.
 Een woord. Gy ziet, de groote trék
 Die 't meisje toont tót zék'ren gék
 Die Vólkert heet, is vry wat tégen
 Des Vaders zin; dies dient men wégen
 Van nood, én korthéid in te slaan.
 Kom, laat geen tyd verlooren gaan:
 Want door 't verbitt'ren der humeuren,
 Versta my wél, kon 't ligt gebeuren
 Dat uitstél haar verarg'ren mogt;
 Dies vind ik, naa my wél bedócht
 Te hebben, geen remédie béter
 Als 't *Aqua Vluggica*, gy weet 'er
 De wond're wérking van; kort om,
 Twé onsen *Matrimonium*
 Met één loot Wip, twé dragmen *Rippa*,
 Naar de ordonnantie van *Agrippa*.
 Maar 't zal hoognoodig zyn dat zy
 Met u wat wandelt, op dat gy
 Haar onder 't praaten, én geleijen
 Tót in te neemen moogt bereijen;
 Terwyl dat ik de vader hier
 Wat onderhou. *Avec un zwier*,
 Allons, sa, sa, koerazie, vaardig,
 Fluks tót de midd'len, kunstlig, aardig.

V Y F D E T O O N E E L.

R Y K E R T, F I E L E B O U T.

R Y K E R T.

MAar, wat zyn dat voor Droogen, Heer,
 Die gy daar noemt? 'k heb nimmermeer
 Van diergelyke hooren spreeken.

F I E L E B O U T.

't Zyn kruijen, die men in gebréken,
 Van dringende noodzaak'lykheid

72 De DÓKTER tégens DANK.

Aileen gebruikt, én toebereidt.

RYKERT.

Ha, Ha! Maar heb je van je dagen
Wel meer gehoord van zulke vlaagen
En ongerégeldhédén?

FIELEBOUT.

Daar,

Of daar omtrént; somtyds wél.

RYKERT.

Maar

't Is ongeloof'lyk, hoe haar' zinnen
Om deezen Vólkert te beminnen
Geduurig speelen.

FIELEBOUT.

't Is zo. 't Bloed

Van zulke jonge kleuters doet
Een' wond're kracht op haar' kompléksie,
(Ik bid u, neem hier op refleksie.)
Wanneer 't op minn'lyke oogen wérkt.

RYKERT.

'k Had naauw'lyks in myn kind gemérkt
Die zotte liefde, óf onverdrooten
Héb ik haar daat'lyk opgeslooten
Gehouden.

FIELEBOUT.

Dat 's heel wél gedaan.

RYKERT.

En hem belét na haar te staan.

FIELEBOUT.

Heel goed!

RYKERT.

Zo't niet door my gesteurd was,
Wie weet wat dat'er ligt gebeurde was?

FIELEBOUT.

Dat 's waar.

RYKERT.

Zy had ligt met hem deur
Getrokken; maar ik was 'er veur.

FIELEBOUT.

Gy spreekt zeer wyf'lyk.

RYKERT.

'k Ben 'er achter

Gekomen, dat hy ménig wachter
Rondom ons huis gehouden heeft,
Om haar te spreken.

FIELEBOUT.

Onbeleeft

Van hem gedaan!

RYKERT.

Ik brógt haar buiten

Sléchts om die oorzaak.

FIELEBOUT.

Wélke guiten!

RYKERT.

Hy doet vergeeffche moeiten.

FIELEBOUT.

Wis!

RYKERT.

Zo Rykert anders Rykert is,
Verhoop ik, zal ik wel beletten
Dat hy geen voet in huis zal zetten,
Of haar eens zien.

FIELEBOUT.

Jy bent bylo

Geen sléchthoofd, om jou van hem zo
Te laten foppen . . .

ZÉSDE TOONEEL.

MÉLIS, RYKERT, FIELEBOUT.

S MÉLIS.

Eldreweeken
Men Heer, je bént zo uitgestreeken!

RYKERT.

Wat is 'er gaans?

MÉLIS.

Jouw Dóchter is

Mit Vólkert deur! En deuze Pis-
Bekyker heit die schoone kuuren
In 't wérk estéld.

RYKERT.

Hy zal 't bezuuren!

Maar hoe komt Vólkert by myn kind?

MÉLIS.

Het is die zélfde kwant, die in 't
Aptékers kleed jouw Dóchters kwaalen
Zou hélpén.

RYKERT.

Heintje moet hem haalen!

Gansch kracht! zo listig, én zo valsch
Een ménsch te bréngen om den hals!

MÉLIS.

Ik zou hum wél ter deeg doen straffen.

RYKERT.

Ja, Mélis, 'k zal daar raad in schaffen.
Bewaar jy Dókter Fielebout,
Terwyl ik iemand om den Schout
Ga zénden, om hen naa te loopen.

ZÉVENDE TOONEEL.

MÉLIS, FIELEBOUT.

MÉLIS.

IK wéd hy zél jou op doen knoopen,
Dóktoor.

FIELEBOUT.

Och, óch! dat vrees ik méé!

Maar dat je my de vriendschap déé,
En me uit liet, 'k zou je wat veréeren.

MÉLIS.

Wel wat?

FIELEBOUT.

Een zalfje om meê te fineeren,
Dat, óf men jou eens hangen wou,
Jy deur de stróp heen vallen zou,
Als 't nood déé.

MÉLIS.

Wees dan niet verleege;

Maar fineer jou mit jouw zalf ter deegen.

FIELEBOUT.

Had ik die hier; maar 't is verbruid,
Ze is t'huis. Ai, laat me maar eens uit,
Ik zel ze heen, én wéêr gaan haalen.

MÉLIS.

Om myn 't gelag te doen betaalen
Veur jou, as je after bleeft. Zo gék
Is Mélis niet.

ACHTSTE TOONEEL.

RYKERT, PIET, KRÉLIS, KLAAS, HEIN,
SYMEN, FIELEBOUT, HUIBERT, MÉLIS.

RYKERT.

DOe op het hék,

Doe

76 De DOKTER tégens DANK.

Doe op, doe op; meent hy 't te ontslippen?
Geen nood, wy zullen hem wel knippen.
Neem jy het veugelroer, gezwind;
Jy élk een spar; maar myd myn kind;
Past op als mannen; wakker, Mélis,
Kom hier; jy Huibert daar; waar 's Krélis
En Symen? waar blyft onze Klaas
Met Hein, én Piet?

PIET.

Hier zyn we al, Baas.

RYKERT.

Hier Krélis.

KRÉLIS.

'k Zél hem wél bezetten.

KLAAS.

En ik hem 't vlugten wél beletten.

HEIN.

Ik ook, zo 'k anders Hein bin.

RYKERT.

Piet,

Kom jy hier met jouw roer; maar schiet
Niet toe, eer 't jou belaft wordt. Symen . . .

SYMEN.

Al reé man.

RYKERT.

Kom, én staa hier by men.

Hein, met jouw vórk, gaa ginder staan.
Daar komt hy.

N E G E N D E T O O N E E L.

VÓLKERT, RYKERT, LUSYNTJE, FIELE-
BOUT, Notaris Klérken, PIET, KRÉLIS,
KLAAS, HEIN, SYMEN, HUIBERT, MÉLIS.

H VÓLKERT.

Eer, wat vangt gyaan?

RY-

RYKERT.

Schelm, kom je met een' blooten dégen,
In myn gezigt?

VÓLKERT.

Wees niet verleegen;

Myn' meening is geensints geweld
Te pleegen; 'k bid zyt niet ontféld
Dat gy dit houwertje uit de scheede
Getrokken ziet, was om daar méde
Deez' boeren te beletten dat
Ik niet van hén wierd aangevat.
Nu steek ik 't op, én zal u zeggen
Op wélk een grond de zaaken leggen.
Myn Heer, zo als ik was gezind
Te vlieden met uw enig kind,
Zo komen my, juist onderwégen,
Deez' Klérken van Sieur Slik-op tégen,
Door wélkers last my word gezeid
Hoe 't Everd-oom heeft afgeleid,
En dat ik, zo gy zélf kunt leezen,
Zyne eenigste Erfgenaam moet weezen.

TIENDE én LAATSTE TOONEEL.

PIETERNÉL, RYKERT, VÓLKERT, LU-
SYNTJE, FIELEBOUT.

PIETERNÉL.

MYn Heer daar is een brief.

RYKERT.

Van wien?

PIETERNÉL.

De brénger zéid, je zult het zien;
En dat je hem het pórt moet langén.

RYKERT, *naa dat by de brief geopend heeft.*

Dat hy met Lubbert zich laat hangen!

PIE-

78 De DOKTER tégens DANK.

PIETERNÉL.

Dan zit tót onzent nóch een vrouw
Die graag Heer Vólkert spreekten wou.

VÓLKERT.

Hoe heet ze?

PIETERNÉL.

Wobbe; én naar heur zeggen,

Heeft zy uw' Oom op stro zien leggen.

VÓLKERT.

Zo gy nóch twyffelt Heer, lees vry
Dit Testament.

RYKERT.

Kom, geef het my.

Laat zien; 't is waar, wy hebben héden
Den tienden, dat 's geen maand geléden.

Dat jy een eerlyk Jongman bént
Heer Vólkert tuigt dit Testamént.

Ik ken de hand van den Notaris,
En deez' getuigen dat het waar is.

VÓLKERT.

Mag ik dan hoopen op uw kind?

RYKERT.

Ja tóch; dewyl zy u bemind:

Uw deugden én persoon vereeren

My, én myn' Dóchter, uw begeeren

Sta ik met alle blydschap toe

LUSYNTJE.

Ik dank u zeer Papatje.

FIELEBOUT.

Hoc!

Is 't klaar?

VÓLKERT.

Ja tóch.

FIELEBOUT.

Wat vreemder dingen!

En kom ik zo dien dans te ontspringen?

Zal

Zal ik niet hangen?

VÓLKERT.

Neen, o neen;

Gy hebt geen nood.

FIELEBOUT.

't Mag dan wel heen.

Dóktoor? Géld toe? Gantích sèlleweeken!

En niet een hand aan 't wérk te steeken?

Dat Wobbe nou, met meer ontzag,
Haar man bejeeg'ne als ze éértyds plag.

Ik ben nu tót een' staat verheeven

Daar ik voortaan in meen te leeven;

En die een Dókter toornig maakt

Weet weinig wat gevaar hem naakt.

Einde van het Dérde én Laatste Bedryf.

L 29178-2

BY APPOINTMENT

And in this regard
I have the honor
to acknowledge
the receipt of your
letter of the 10th
inst. in relation
to the above
mentioned
business and
in answer to
advise you that
the same has
been referred
to the
proper
authorities
for their
consideration
and I am
sorry to
say that
they have
not yet
returned
an answer
to me
in relation
to the
same
and I am
sorry to
say that
I am
unable
to
advise
you
further
at
this
time
and
I am
very
truly
yours
J. M. Smith

Thank you for the 10th inst.

